

ਰਾਜਸੀ ਮੰਤਰ

ਯਾਦ ਰਖਣ ਵਾਲੀਆਂ ਬਾਤਾਂ!

ਬਾਬਾ ਨਿਧਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਚੱਗਾ

ਹਰ ਇਕ ਭਾਈ ਨੂੰ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਸਵੇਰੇ ਉਠ
ਕੇ ਏਹ ਕਤਾਬ ਪੜ੍ਹਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ
ਬਾਤਾਂ ਉਪਰ ਅਮਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਭੂਮਕਾ!

ਏਸ ਛੋਟੀ ਜੇਹੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿਚ ਬੋਹਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨੁਕਤੇ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੁਕਤਿਆਂ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਚੇਤੇ ਰਖਣ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਉਤੇ ਅਮਲ ਕਰਨ।

ਕਿਸੇ ਬਾਤ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਰਖਣ ਲਈ ਏਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਓਸ ਬਾਤ ਨੂੰ ਬੋਹਤ ਬਾਰ ਦੋਹਰਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਏਸ ਕਰਕੇ ਸਾਰਿਆਂ ਆਜ਼ਾਦੀ ਚੌਹਣ ਵਾਲਿਆਂ ਹਿੰਦੀਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਖੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੁਕਤਿਆਂ ਨੂੰ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਇਕ ਬਾਰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਕਰਨ।

ਕਿਸੇ ਬਾਤ ਦੇ ਚੇਤੇ ਰਖਣ ਦਾ ਕੋਈ ਫੈਦਾ ਨਹੀਂ ਜੇ ਓਸ ਬਾਤ ਉਤੇ ਅਮਲ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

‘ਅਮਲਾਂ ਨਾਲ ਨਬੇੜੇ, ਜਾਤ ਕਿਨੇ ਪੁਛਣੀ ਨਹੀਂ’

ਬਿਨਾਂ ਅਮਲ ਦੇ ਕਿਸੇ ਬਾਤ ਦਾ ਕੋਈ ਫੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਿਏ ਕਰਕੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦਾ ਖਾਸ ਧਿਆਨ ਦਲਾਯਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਕਰ ਓਹ ਸੱਚ ਮੁਚ ਆਜ਼ਾਦੀ ਚੌਹਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੁਕਤਿਆਂ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਾਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਚਾਰਨ, ਚੇਤੇ ਰਖਣ, ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਾਤਾਂ ਉਤੇ ਅਮਲ ਕਰਨਾ ਆਪਣਾ ਫਰਜ਼ ਸਮਝਨ !

ਯਾਦ ਰਖਣ ਵਾਲੀਆਂ ਬਾਤਾਂ !

ਏਹ ਬਾਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਚੇਤੇ ਰਖਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ। ਜੇ ਹਰ ਇਕ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਸਵੇਰੇ ਉਠ ਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਾਤਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਲਿਆ ਕਰੇ ਤਾਂ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੇ ਦਿਨ ਬੋਹਤ ਲਾਗੇ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ।

੧. ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਹਕੂਮਤ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਵਿਚ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸਰਮਾਏਦਾਰਾਂ ਦੀ ਏਜੰਟ ਹੈ।

੨. ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀਆਂ ਦੀਆਂ ਬੋਹਤ ਸਾਰੀਆਂ ਤਕਲੀਫਾਂ ਦਾ ਇਕ ਬੜਾ ਕਾਰਨ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਗੁਲਾਮੀ ਹੈ।

੩. ਹਿਟਲਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰੰਗਦਾਰ ਲੋਕ ਚਿਟੇਲੋਕਾਂ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਹੀ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਹਨ। ਅੰਗਰੇਜ਼ ਲੁਟੇਰੇ ਝੂਠ ਬੋਲਦੇ ਹਨ ਜਦ ਓਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਓਹ ਰੰਗਦਾਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਤੈਹਜ਼ੀਬ ਸਿਖੋਂਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹਨ।

ਅਮਲ ਤਾਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਲੁਟੇਰੇ ਹਿਟਲਰ ਵਾਲੇ ਖਿਯਾਲ ਤੇ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਹਿਟਲਰ ਦੀ ਤਰਾਂ ਸਚ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦੇ।

੪. ਅੰਗਰੇਜ਼ ਲੁਟੇਰੇ ਹਰ ਸਾਲ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਵਿਚੋਂ ਕਈ ਕਰੋੜ ਰਪੈਏ ਬਿਯਾਜ, ਤਨਖਾਹਾਂ, ਪੈਨਸ਼ਨਾਂ, ਤਜਾਰਤੀ ਮੁਨਾਫੇ ਆਦਿ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਵਿਚ ਲੁਟ ਕੇ ਇੰਗਲੈਂਡ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਏਹ ਇਕ ਬੜਾ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦਿਨੋਂ ਦਿਨ ਧਨੀ ਬਣਦਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦਿਨੋਂ ਦਿਨ ਕੰਗਾਲ ਬਣਦਾ ਗਿਆ ਹੈ।

੫. ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਹਕੂਮਤ ਨੇ ਬਰਿਟਸ਼ ਸਰਮਾਏਦਾਰਾਂ ਦੇ

ਫੈਦੇ ਦੀ ਖਾਤਰ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੀ ਇਨਡਸਟਰੀ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕੀਤਾ ਹੈ।

੬. ਪੈਂਤੀ ਕਰੋੜ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀਆਂ ਪਾਸ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਮਾਲ ਬੇਚਣਾ, ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮ ਬਨੋਣ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਬੜਾ ਕਾਰਨ ਹੈ।

੭. ਜੇ ਸਾਰੇ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀ ਪੂਰੀ ਤਰਾਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਮਾਲ ਦਾ ਬਾਈਕਾਟ ਕਰ ਦੇਣ ਤਾਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸਰਮਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੜੀ ਸੱਟ ਲੱਗ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਿਥੇ ਤਾਂਈਂ ਹੋ ਸਕੇ ਏਹ ਚੋਟ ਲੋਂਟ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਹਰ ਇਕ ਅਣਖੀਲੇ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀ ਵਲੋਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸਰਮਾਏਦਾਰਾਂ ਦਾ ਦਿਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਾਕਟ ਵਿਚ ਹੈ।

੮. ਅੰਗਰੇਜ਼ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਨੂੰ ਧਨੀ ਹੋਣ ਲਈ ਜਾਂਦੇ ਨੇ। ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀ ਭੁਖ ਦੇ ਮਾਰੇ ਹੋਰਨਾਂ ਦੇਸਾਂ ਵਿਚ ਧੌਕੇ ਖਾਂਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹਨ।

੯. ' ਪਾੜੋ ਤੇ ਰਾਜ ਕਰੋ ' ਦੀ ਪਾਲਸੀ ਉਤੇ ਚਲਦੀ ਹੋਈ ਬਰਿਟਿਸ਼ ਹਕੂਮਤ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀਆਂ ਵਿਚ ਮਜ਼ਹਬੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਈ ਕਿਸਮ ਦੇ ਫਸਾਦ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।

੧੯੩੫ ਦੀ ਨਵੀਂ ਬਣਤਰ ਅੰਦਰ ਮਜ਼ਹਬਾਂ ਦੇ ਹਸਾਬ ਕੋਸਲਾਂ ਦੀਆਂ ਕੁਰਸੀਆਂ ਬੰਡ ਕੇ ਫਰੰਗੀ ਹਕੂਮਤ ਨੇ ਹਿੰਦ ਵਿਚ ਮਜ਼ਹਬੀ ਫਸਾਦ ਵਧਾਇਆ ਹੈ।

੧੦. ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੇ ਰੁਪੈਏ ਨਾਲ ਅਤੇ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀ ਆਦਮੀ ਮਰਵਾ ਕੇ ਫਰੰਗੀਆਂ ਨੇ ਬਰਮਾ, ਹਾਂਗਕਾਂਗ, ਅਫਰੀਕਾ ਆਦਿ ਦੇਸਾਂ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮ ਬਣਾਇਆ ਹੈ।

੧੧. ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਰ ਦੇਣੇ, ਅਤੇ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀ ਔਰਤਾਂ ਦੀ ਬੇਇਜ਼ਤੀ ਕਰਨ ਦੀ ਮੁਨਾਸਬ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿਤੀ ਜਾਂਦੀ।

੧੨. ਫਰੰਗੀ ਰਾਜ ਅੰਦਰ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਵਿਚ ਕਾਲ ਜ਼ਾਦੇ ਪੈਣ ਲੱਗ ਗਏ ਹਨ। ਪਿਛਲਿਆਂ ਅਠਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ ਤਕਰੀਬਨ ਦੋ ਕਰੋੜ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀ ਭੁਖ ਨਾਲ ਮਰ ਗਏ ਹਨ।

੧੩. ਪਿਛਲਿਆਂ ਬਤੀਆਂ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ ਤਕਰੀਬਨ ਦੋ ਕਰੋੜ ਆਦਮੀ ਪਲੇਗ ਤੇ ਹੋਰ ਰੋਕ ਹੋ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਬੀਮਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਮਰ ਗਏ ਹਨ।

੧੪. ਮੌਤਾਂ ਦੀ ਗਿਨਤੀ ਪਿਛਲਿਆਂ ਬੌੜਿਆਂ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ ਹਜ਼ਾਰ ਪਿਛੇ ਚੋਬੀ ਤੋਂ ਹਜ਼ਾਰ ਪਿਛੇ ਚੋਤੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ।

੧੫. ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀਆਂ ਦੀ ਸੇਹਤ ਅਤੇ ਵਿਦਯਾ ਵਾਸਤੇ ਸੇਹਤ ਹੀ ਥੋੜਾ ਪੈਸਾ ਫਰੰਗੀ ਹਕੂਮਤ ਵਲੋਂ ਖਰਚ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀਆਂ ਦੇ ਪੈਸੇ ਨਾਲ ਹਿੰਦ ਵਿਚ ਰੈਹਣ ਵਾਲੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਵਾਸਤੇ ਚੰਗੇ ਚੰਗੇ ਸਕੂਲ ਅਤੇ ਠੰਡੀਆਂ ਸੜਕਾਂ ਬਣਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਦੇਸ਼ੀ ਹਕੂਮਤ ਨੂੰ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਦਰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ।

੧੬. ਥੋੜੀ ਜੇਹੀ ਵਿਦਯਾ ਜੇਹੜੀ ਫਰੰਗੀ ਹਿੰਦੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਉਹ ਵੀ ਚੰਗੇ ਵਫਾਦਾਰ ਗੁਲਾਮ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

੧੭. ਫਰੰਗੀ ਹਕੂਮਤ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਹਿੰਦੀਆਂ ਪਾਸ ਅਫੀਮ ਹੋਰ ਅਮਲ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬੇਚਦੀ ਹੈ।

ਅਮਲ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬੇਚ ਕੇ ਫਰੰਗੀ ਇਕ ਤਾਂ ਪੈਸੇ

ਫੈਦੇ ਦੀ ਖਾਤਰ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੀ ਇਨਡਸਟਰੀ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕੀਤਾ ਹੈ।

੬. ਪੈਂਤੀ ਕਰੋੜ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀਆਂ ਪਾਸ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਮਾਲ ਬੇਚਣਾ, ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮ ਬਨੋਣ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਬੜਾ ਕਾਰਨ ਹੈ।

੭. ਜੇ ਸਾਰੇ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀ ਪੂਰੀ ਤਰਾਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਮਾਲ ਦਾ ਬਾਈਕਾਟ ਕਰ ਦੇਣ ਤਾਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸਰਮਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੜੀ ਸੱਟ ਲੱਗ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਿਥੇ ਤਾਂਝੀ ਹੋ ਸਕੇ ਏਹ ਚੋਟ ਲੋਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਸ਼ ਹਰ ਇਕ ਅਣਖੀਲੇ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀ ਵਲੋਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸਰਮਾਏਦਾਰਾਂ ਦਾ ਦਿਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਾਕਟ ਵਿਚ ਹੈ।

੮. ਅੰਗਰੇਜ਼ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਨੂੰ ਧਨੀ ਹੋਣ ਲਈ ਜਾਂਦੇ ਨੇ। ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀ ਭੁਖ ਦੇ ਮਾਰੇ ਹੋਰਨਾਂ ਦੇਸਾਂ ਵਿਚ ਧੌਕੇ ਖਾਂਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹਨ।

੯. ' ਪਾੜੇ ਤੇ ਰਾਜ ਕਰੋ ' ਦੀ ਪਾਲਸੀ ਉਤੇ ਚਲਦੀ ਹੋਈ ਬਰਿਟਸ਼ ਹਕੂਮਤ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀਆਂ ਵਿਚ ਮਜ਼ਹਬੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਈ ਕਿਸਮ ਦੇ ਫਸਾਦ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।

੧੯੩੫ ਦੀ ਨਵੀਂ ਬਣਤਰ ਅੰਦਰ ਮਜ਼ਹਬਾਂ ਦੇ ਹਸਾਬ ਕੋਸਲਾਂ ਦੀਆਂ ਕੁਰਸੀਆਂ ਬੰਡ ਕੇ ਫਰੰਗੀ ਹਕੂਮਤ ਨੇ ਹਿੰਦ ਵਿਚ ਮਜ਼ਹਬੀ ਫਸਾਦ ਵਧਾਇਆ ਹੈ।

੧੦. ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੇ ਰੁਪੈਏ ਨਾਲ ਅਤੇ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀ ਆਦਮੀ ਮਰਵਾ ਕੇ ਫਰੰਗੀਆਂ ਨੇ ਬਰਮਾ, ਹਾਂਗਕਾਂਗ, ਅਫਰੀਕਾ ਆਦਿ ਦੇਸਾਂ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮ ਬਣਾਇਆ ਹੈ।

੧੧. ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਰ ਦੇਣੇ, ਅਤੇ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀ ਔਰਤਾਂ ਦੀ ਬੇਇਜ਼ਤੀ ਕਰਨ ਦੀ ਮੁਨਾਸਬ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿਤੀ ਜਾਂਦੀ।

੧੨. ਫਰੰਗੀ ਰਾਜ ਅੰਦਰ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਵਿਚ ਕਾਲ ਜਾਏ ਪੈਣ ਲਗ ਗਏ ਹਨ। ਪਿਛਲਿਆਂ ਅਠਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ ਤਕਰੀਬਨ ਦੋ ਕਰੋੜ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀ ਭੁਖ ਨਾਲ ਮਰ ਗਏ ਹਨ।

੧੩. ਪਿਛਲਿਆਂ ਬਤੀਆਂ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ ਤਕਰੀਬਨ ਦੋ ਕਰੋੜ ਆਦਮੀ ਪਲੇਗ ਤੇ ਹੋਰ ਰੋਕ ਹੋ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਬੀਮਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਮਰ ਗਏ ਹਨ।

੧੪. ਮੌਤਾਂ ਦੀ ਗਿਨਤੀ ਪਿਛਲਿਆਂ ਬੋੜਿਆਂ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ ਹਜ਼ਾਰ ਪਿਛੇ ਚੋਬੀ ਤੋਂ ਹਜ਼ਾਰ ਪਿਛੇ ਚੋਤੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ।

੧੫. ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀਆਂ ਦੀ ਸੇਹਤ ਅਤੇ ਵਿਦਯਾ ਵਾਸਤੇ ਬੋਹਤ ਹੀ ਥੋੜਾ ਪੈਸਾ ਫਰੰਗੀ ਹਕੂਮਤ ਵਲੋਂ ਖਰਚ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀਆਂ ਦੇ ਪੈਸੇ ਨਾਲ ਹਿੰਦ ਵਿਚ ਰੋਹਣ ਵਾਲੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਵਾਸਤੇ ਚੰਗੇ ਚੰਗੇ ਸਕੂਲ ਅਤੇ ਠੰਡੀਆਂ ਸੜਕਾਂ ਬਣਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਦੇਸ਼ੀ ਹਕੂਮਤ ਨੂੰ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਦਰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ।

੧੬. ਥੋੜੀ ਜੇਹੀ ਵਿਦਯਾ ਜੇਹੜੀ ਫਰੰਗੀ ਹਿੰਦੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਉਹ ਵੀ ਚੰਗੇ ਵਫਾਦਾਰ ਗੁਲਾਮ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

੧੭. ਫਰੰਗੀ ਹਕੂਮਤ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਹਿੰਦੀਆਂ ਪਾਸ ਅਫੀਮ ਤੇ ਹੋਰ ਅਮਲ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬੇਚਦੀ ਹੈ।

ਅਮਲ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬੇਚ ਕੇ ਫਰੰਗੀ ਇਕ ਤਾਂ ਪੈਸੇ

ਖੱਟਦੇ ਹਨ ਤੇ ਦੂਜੇ ਹਿੰਦੀਆਂ ਨੂੰ ਅਮਲੀ ਬਣਾ ਕੇ ਆਜ਼ਾਦੀ ਲਈ ਜੰਗ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾ ਕਾਬਲ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

੧੮. ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀਆਂ ਦੀ ਬੁਰੀ ਹਾਲਤ ਦੇ ਜ਼ੁਮੇਵਾਰ ਖੁਦ ਫਰੰਗੀ ਹਨ। ਉਲਟੇ ਫਰੰਗੀ ਹਿੰਦੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਬੁਰੀ ਵਿਸ਼ਾ ਬਦਲੇ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਬਦਨਾਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। 'ਉਲਟਾ ਚੋਰ ਕੋਤਵਾਲ ਨੂੰ ਡਾਂਟੇ!' ਵਾਲੀ ਬਾਤ ਹੈ!

੧੯. ਗੁਲਾਮਾਂ ਦਾ ਦੀਨ, ਈਮਾਨ ਹਕੂਮਤ ਦਾ ਗੁਲਾਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹਕੂਮਤ ਗੁਲਾਮਾਂ ਦੇ ਮਜ਼ਹਬ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਤਲਬ ਲਈ ਬਰਤਦੀ ਹੈ। ਪਿਛਲੀ ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਫਰੰਗੀ ਹਕੂਮਤ ਨੇ ਸਾਰਿਆਂ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀ ਮਜ਼ਹਬਾਂ ਵਿਆਂ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਪਾਸੋਂ ਗੁਝੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਅਰਦਾਸੇ ਕਰਵਾ ਲਏ ਸਨ।

ਗੁਲਾਮੀ ਇਕ ਮਹਾਂ ਪਾਪ ਹੈ!

੨੦. ਕੌਮੀ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਨੇ ਸਾਰੀ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀ ਕੌਮ ਦੀ ਖਾਤਰ ਕੁਰਬਾਨੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਜ਼ਾਤੀ ਫੈਦੇ ਯਾਂ ਆਪਣੇ ਮਜ਼ਹਬ ਦੇ ਫੈਦੇ ਯਾਂ ਅਲਾਕੇ ਦੇ ਫੈਦੇ ਲਈ ਏਹ ਕੁਰਬਾਨੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋਏ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਆਦਮੀ, ਕੋਈ ਮਜ਼ਹਬ, ਕੋਈ ਅਲਾਕਾ ਕੱਲਾ ਆਜ਼ਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।

੨੧. ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਨੇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਏਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇ ਕਰ ਫਲਾਨਾ ਸਿੰਘ ਕੁਰਬਾਨੀ ਕਰੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਕੁਰਬਾਨੀ ਕਰਾਂਗੇ। ਉਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਫਰਜ਼ ਸਮਝ ਕੇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਕੀਤੀ ਹੈ।

੨੨. ਸੱਚੇ ਪਰਜਾ ਭਗਤ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪ ਤੋਂ ਜਾਏ ਕੁਰਬਾਨੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਧਿਯਾਨ ਵਿਚ ਰਖਦੇ ਹੋਏ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇ

ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਅੱਗੇ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਬਧਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਹਮੇਸ਼ਾ ਅੱਗੇ ਬਧਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਘਟ ਕੁਰਬਾਨੀਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਵਲ ਵੇਖ ਕੇ ਪਿਛੇ ਨੂੰ ਪੈਰ ਨਹੀਂ ਸਿਟਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।

੨੩. ਜੇ ਕਰ ਕੋਈ ਪਰਜਾ ਭਗਤ ਆਪਣੀ ਪਿਛਲੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇ ਗੁਮਾਨ ਵਿਚ ਅਗਲੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਚੋਂਦਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪੁਰਾਣੇ ਤਜਰਬਾ ਕਾਰ ਗਦਰੀ ਜਥੇ ਬੰਦੀ ਚੋਂ ਜੁਦਾ ਕਰ ਦੇਣਾ ਬੇਹਤਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ।

ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਰੁਕਾਵਟ ਰਾਸਤੇ ਵਿਚੋਂ ਹਟਾ ਕੇ ਆਜ਼ਾਦੀ ਹਾਸਲ ਕਰਨੇ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

੨੪. ਆਪਣੇ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਯਾਦ ਰਖਣਾ ਚਾਹੀਏ। ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਕੁਰਬਾਨੀ ਕਰਨ ਵਿਚ ਬੇਹਤ ਮਦਦ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

੨੫. ਰੋਜ਼ੀ ਕਮੋਂਟ ਵਿਆਂ ਤਰੀਕਿਆਂ ਵਿਚ ਤਬਦੀਲੀ ਆ ਜਾਣ ਨਾਲ ਲੋਕਾਂ ਵਿਆਂ ਰਾਜਸੀ, ਮਜ਼ਹਬੀ, ਭਾਈ ਚਾਰਕ ਖਿਯਾਲਾਂ ਅੰਦਰ ਤਬਦੀਲੀ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹਿੰਦੀਆਂ ਨੂੰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਹਕੂਮਤ ਰੋਜ਼ੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਿਯਾਲ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਹਕੂਮਤ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਹਨ। ਭਾਮੇਂ ਹਕੂਮਤ ਹਿੰਦੀਆਂ ਨੂੰ ਲੁਟ ਕੇ ਹਿੰਦੀਆਂ ਦਾ ਪੈਸਾ ਹੀ ਹਿੰਦੀ ਨੌਕਰਾਂ ਨੂੰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਐਪਰ ਬੇਹਤੇ ਹਿੰਦੀ ਨੌਕਰ (ਗੁਲਾਮ) ਹਕੂਮਤ ਦੇ ਪਰਾਪਗੰਡੇ ਦੇ ਅਸਰ ਹੇਠਾਂ ਆਏ ਹੋਏ ਏਹ ਬਾਤ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ।

੨੬. ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਹਕੂਮਤ ਹਿੰਦੀਆਂ ਦਾ ਪੈਸਾ (ਨਿਮਕ) ਖਾ ਕੇ ਹਿੰਦੀਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਗੁਲਾਮ ਰਖ ਕੇ ਸਾਰੀ ਦਨੀਆਂ ਵਿਚ ਤੰਗ ਤੇ ਖਜ਼ਲ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਹਕੂਮਤ ਨਿਮਕ ਹਰਾਮ ਹੈ।

ਨਿਮਕ ਹਰਾਮਾਂ ਦੇ ਹਮੈਤੀ ਹਿੰਦੀ ਝੋਲ ਚਕੁ, ਹਿੰਦੀ ਪੋਲੀਸ ਪੜ
ਨਿਮਕ ਹਰਾਮ ਹਨ।

੨੭. ਜ਼ਾਲਮ ਜ਼ਾਲਮ ਹੀ ਹੈ ਭਾਮੇਂ ਓਸ ਦਾ ਕੋਈ ਰੰਗ,
ਦੇਸ, ਮਜ਼ਹਬ, ਨਸਲ, ਅਲਾਕਾ ਹੋਵੇ।

ਹਰਾਮ ਖੋਰਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਦੇਸ, ਮਜ਼ਹਬ ਯਾਂ ਨਸਲ
ਨਹੀਂ ਹੈ।

੨੮. ਚੰਗੇ, ਮਾੜੇ ਆਦਮੀ ਹਰ ਇਕ ਦੇਸ, ਅਲਾਕੇ, ਅਤੇ
ਮਜ਼ਹਬ ਵਿਚ ਪਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਸਭਨਾਂ ਚੰਗਿਆਂ ਨੂੰ ਜਥੇ ਬੰਦ ਹੋ ਕੇ ਸਭਨਾਂ ਮਾੜਿਆਂ
ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਜਹਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

੨੯. ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਆਂ ਗੁਲਾਮਾਂ ਤੇ ਮਜ਼ਲੂਮਾਂ ਨੂੰ
ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਆਂ ਇਮਪੀਰੀਅਲਿਸਟਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਾਲਮਾਂ ਦੇ
ਖਿਲਾਫ ਸਾਂਝਾ ਫਰੰਟ ਬਣਾ ਕੇ ਕੱਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

੩੦. ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਆਂ ਮਜ਼ਲੂਮਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ
ਵਿਆਂ ਜ਼ਾਲਮਾਂ ਦਾ ਮਾਲ ਬਾਈਕਾਟ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਦੀ ਕਮਾਈ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਯਾਂ ਧੋਖੇ ਬਾਜ਼ੀ
ਨਾਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ ਯਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਯਾਂ ਫਰੋਬ ਨਾਲ ਗੁਲਾਮ
ਬਣੋਂਦਾ ਹੈ ਓਹ ਜ਼ਾਲਮ ਹੈ। ਜਿਨਾਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਖਾਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ
ਅਤੇ ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਓਹ ਮਜ਼ਲੂਮ ਹਨ
ਭਾਮੇਂ ਇਨਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਦੇਸ, ਮਜ਼ਹਬ ਯਾਂ ਨਸਲ ਹੋਵੇ।

੩੧. ਜਥੇ ਬੰਦੀ ਅਜ਼ ਹੱਦ ਜ਼ਰੂਰੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ
ਬਿਨਾਂ ਆਜ਼ਾਦੀ ਵਰਗੀ ਕੀਮਤੀ ਚੀਜ਼ ਮਿਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ।

ਸੱਚੇ ਪਰਜਾ ਭਗਤ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਥੇ ਬੰਦੀ ਵਿਆਂ ਅਸੂਲਾਂ ਨੂੰ
ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਜਥੇ ਬੰਦੀ ਦੇ ਵਿਚ ਰੋਹ ਕੇ ਕੱਮ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਜੇ ਲੋਕ ਟਰਾਟਸਕੀ ਵਾਂਗ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦ ਨਹੀਂ ਛੱਡ ਸਕਦੇ ਉਹ ਜਥੇ ਬੰਦੀ ਅੰਦਰ ਰੈਹ ਕੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ।

੩੨. ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਹਕੂਮਤ ਹਿੰਦੀਆਂ ਨੂੰ ਅੱਡੇ ਫਾਟ ਰਖਣਾ ਚੋਂਹਦੀ ਹੈ। ਪਰਜਾ ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਏਹ ਫਰਜ਼ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਥੇ ਤਾਂਈਂ ਹੋ ਸਕੇ ਮਿਲ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਸਿਰ ਤੋੜ ਕੋਸ਼ਸ਼ ਕਰਨ।

੩੩. ਜਥੇ ਬੰਦੀਆਂ ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਜਥੇ ਬੰਦੀਦਾ ਨਾਮ ਸਾਂਝਾ ਫਰੰਟ ਹੈ।

ਹਿੰਦੀ ਪਰਜਾ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੁਦੀਆਂ ੨ ਜਥੇ ਬੰਦੀਆਂ ਵਿਚ ਰੈਂਹਦੇ ਹੋਏ ਸਾਂਝਾ ਫਰੰਟ ਬਣਾ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨ। ਕੱਲਾ ਆਦਮੀ ਨਾ ਕੱਲੀ ਛੋਟੀ ਜਥੇ ਬੰਦੀ ਹਿੰਦ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

੩੪. ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਹਕੂਮਤ ਝੋਲੀ ਚੁੱਕਾਂ ਨੂੰ ਮਰੋਬੇ, ਖਤਾਬ, ਜਾਗੀਰਾਂ ਇਨਾਮ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਜਾ ਭਗਤਾਂ ਦੀਆਂ ਜਾਏ-ਦਾਦਾਂ ਜ਼ਬਤ ਕਰਦੀ ਹੈ।

੩੫. ਗੁਲਾਮ ਮਾਲਕ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸੁਖ ਦਾ ਸਾਹ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦਾ ਭਾਮੇਂ ਏਸੇ ਕਰਕੇ ਹੀ ਓਸ ਨੇ ਗੁਲਾਮੀ ਕਬੂਲ ਕੀਤੀ ਹੈ।

੩੬. ਗੁਲਾਮਾਂ ਦਾ ਖੂਨ ਜਿਸ ਤਰਾਂ, ਜਿਸ ਜਗਾ, ਜਿਸ ਵਕਤ ਮਾਲਕ ਚਾਹੇ ਨਚੋੜ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਯੂਰਪ ਦੀ ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਹਕੂਮਤ ਨੇ ਮੱਲੇ ਮੱਲੀ ਹਿੰਦੀਆਂ ਨੂੰ ਭਰਤੀ ਕਰਕੇ ਮੁਰਵਾ ਦਿਤਾ ਸੀ।

੩੭. ਜੇਹੜੀ ਕੌਮ “ਆਜ਼ਾਦੀ ਯਾਂ ਮੌਤ” ਆਪਣਾ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਸਮਝਦੀ ਹੈ ਉਹ ਆਜ਼ਾਦ ਹੈ। ਦੂਜੀ ਗੁਲਾਮ ਹੈ।

੩੮. ਦੁਨੀਆ ਅੰਦਰ ਸੌ ਵਿਚੋਂ ਪਚਾਨਵੇ ਝਗੜੇ ਪੈਸੇ (ਰੋਟੀ) ਖਾਤਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਹਾਨੇ ਭਾਮੇ ਹੋਰ ਤੇ ਹੋਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

੩੯. ਮਜ਼ਹਬੀ ਝਗੜਿਆਂ ਦੀ ਤੈਹ ਵਿਚ ਵੀ ਰੋਟੀ ਦਾ ਸਵਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹਰਾਮ ਖੋਰ ਮਜ਼ਹਬੀ ਪੁਜਾਰੀ ਆਪਣੇ ਪੇਟ ਦੀ ਖਾਤਰ ਭੋਲੇ ਭਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿਚ ਫਸਾ ਫਸਾ ਕੇ ਮਾਰਦੇ ਹਨ।

੪੦. ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਹਕੂਮਤ ਮਜ਼ਹਬੀ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਬੱਢੀ ਦੇ ਕੇ ਮਜ਼ਹਬੀ ਫਸਾਦ ਕਰੋਂਦੀ ਹੈ। ਫਸਾਦ ਕਰੋਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਹਕੂਮਤ ਇਨਾਮ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਅਮਰਤਸਰ ਵਿਚ ਇਕ ਆਦਮੀ ਨੇ ਵਾਇਸਰਾਇ ਉੱਤੇ ਇਨਾਮ ਦੇਣ ਦਾ ਅਕਰਾਰ ਕਰਕੇ ਮੁੱਕਰ ਜਾਂਣ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਵਿਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਬੇ ਸ਼ਰਮ!

੪੧. ਮਜ਼ਹਬ ਦੀ ਖਾਤਰ ਆਪਸ ਵਿਚ ਲੜਨਾ ਬੇਹਤ ਹੀ ਬੁਰੀ ਬਾਤ ਹੈ। ਮਜ਼ਹਬ ਦਾ ਵਾਸਤਾ ਰੱਬ ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ। ਜੇ ਕੋਈ ਮਜ਼ਹਬ ਰੱਬ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਤਾਂ ਰੱਬ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਜ਼ਹਬੀ ਲੋਕ ਸਰਬ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਮੰਨਦੇ ਹਨ, ਆਪ ਹੀ ਓਸ ਮਜ਼ਹਬ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿਚ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਸਿਰ ਮਜ਼ਹਬ ਦੀ ਖਾਤਰ ਨਹੀਂ ਤੋੜਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

੪੨. ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਦੋ ਕਿਸਮ ਦੇ ਲੋਕ ਹਨ। ਇਕ ਓਹ ਹਨ ਜੋਹੜੇ ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗ ਯਾਂ ਹਥਾਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਆਪਣੀ ਰੋਜ਼ੀ ਕਮੇਂਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਲਾਲ ਖੋਰ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਏਹ ਲੋਕ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਭਲਾਈ ਚੋਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਕ ਓਹ ਹਨ ਜੋਹੜੇ ਜ਼ੋਰ, ਦਗਾ, ਫਰੇਬ ਯਾਂ ਚਾਲ ਬਾਜ਼ੀ ਨਾਲ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਵਿਚੋਂ ਹਿੱਸਾ ਲੈ ਕੇ ਆਨੰਦ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਰਾਮ ਖੋਰ ਯਾਂ ਮੁਫਤ ਖੋਰ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।
 ਏਹ ਲੋਕ ਖੁਦ ਗਰਜ਼ ਹਨ। ਅੰਗਰੇਜ਼ ਇਮਪੀਰੀਅਲਿਸਟ
 ਸਭ ਤੋਂ ਬੱਡੇ ਹਰਾਮ ਖੋਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਹਨ।

੪੩. ਹਲਾਲ ਖੋਰਾਂ ਅਤੇ ਹਰਾਮ ਖੋਰਾਂ ਦੇ ਦਰਮਿਆਨ
 ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਝਗੜਾ ਹੁੰਦਾ ਚਲਿਆ ਆਇਆ ਹੈ। ਏਹ ਝਗੜਾ ਓਨਾਂ
 ਚਿਰ ਨਹੀਂ ਹਟ ਸਕਦਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚਿਰ ਹਲਾਲ ਤੇ ਹਰਾਮ ਖੋਰ
 ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਹਨ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਔਣ ਵਾਲਾ ਜੰਗ
 ਹਲਾਲ ਖੋਰਾਂ ਅਤੇ ਹਰਾਮ ਖੋਰਾਂ ਦੇ ਦਰਮਿਆਨ ਇਕ ਮਹਾਂ
 ਜੰਗ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਅਖਤਿਯਾਰ ਕਰ ਜਾਵੇ।

੪੪. ਹਰਾਮ ਖੋਰਾਂ ਦੀ ਗਿਨਤੀ ਭਾਮੇਂ ਬੌੜੀ ਹੈ ਐਪਰ
 ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਤਾਕਤ ਹੈ। ਹਲਾਲ ਖੋਰਾਂ ਦੀ ਗਿਨਤੀ ਭਾਮੇਂ
 ਬੇਹਤ ਜਾਏ ਹੈ ਭਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਥੇ ਬੰਦੀ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ
 ਦੀ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਹੀ ਪੋਲੀਸ ਤੇ ਫੌਜ
 ਭਰਤੀ ਕਰਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਟਵਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿਦਾਂ
 ਅੰਗਰੇਜ਼ ਹਿੰਦੀਆਂ ਦੀ ਪੋਲੀਸ ਤੇ ਫੌਜ ਭਰਤੀ ਕਰਕੇ ਹਿੰਦੀਆਂ
 ਨੂੰ ਛਿਤਰੋਂਦੀ ਹੈ। ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਪਾਸ ਨੌਕਰੀਆਂ ਹਨ। ਭੁਖ ਦੇ
 ਹਥੋਂ ਤੰਗ ਆ ਕੇ ਹਿੰਦੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਪੋਲੀਸ ਵਿਚ ਭਰਤੀ ਹੋ
 ਕੇ ਆਪਣੇ ਹੀ ਭਰਾਮਾਂ ਦਾ ਗਲਾ ਕਟੋਣ ਲਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਏਦਾਂ
 ਹੀ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਹਲਾਲ ਖੋਰਾਂ, ਕਿਰਤੀ, ਕਸਾਨਾਂ, ਆਦਿ
 ਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿਚ ਲੜਾ ਕੇ ਕਾਬੂ ਰਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

੪੫. ਜੇ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਗੁਲਾਮ, ਕਿਰਤੀ, ਕਸਾਨ
 ਜਥੇ ਬੰਦ ਹੋ ਕੇ ਸਾਂਝਾ ਫਰੰਟ ਬਣਾ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤਾਂ ਦੁਨੀਆ
 ਦਾ ਨਕਸ਼ਾ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਏਸ ਕੰਮ ਦੇ ਰਾਸਤੇ ਵਿਚ ਇਕ
 ਬੜੀ ਰੁਕਾਵਟ ਏਹ ਹੈ ਕਿ ਬੇਹਤੇ ਕਿਰਤੀ ਖੁਦ ਗਰਜ਼ੀ ਦਾ

ਸ਼ਕਾਰ ਹੋ ਕੇ ਕੱਲੇ ਹੀ ਕਿਰਤੀ ਜਮਾਤ ਵਿਚੋਂ ਹਾਹਰ ਨਿਕਲ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਆਪਣੀ ਜਮਾਤ ਦੇ ਨਾਲ ਰੋਹ ਕੇ ਸਾਰੀ ਜਮਾਤ ਦੀ ਹਾਲਤ ਬੇਹਤਰ ਬਨੋਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਐਸੇ ਲੋਕ ਜਮਾਤ ਘਾਤੀ ਹਨ।

੪੬. ਕਿਰਤੀ ਲੀਡਰ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਆਮ ਕਿਰਤੀ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਲੀਡਰ ਨੂੰ ਜਾਵੇ ਤਨਖਾਹ ਮਿਲ ਜਾਣ ਨਾਲ ਉਹ ਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

੪੭. ਗੁਲਾਮ ਹਿੰਦੀ ਪੋਲੀਸ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ, ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ, ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਹਿੰਦੀ ਭਰਾਮਾਂ ਨੂੰ ਦੁਖ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਹਿੰਦੀ ਪੋਲੀਸ ਦੇ ਜ਼ੁਲਮ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਵਾਸਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਹੀ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਫਰੰਟ ਬਣਾ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

੪੮. ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਹਕੂਮਤ ਉਸੇ ਪਾਰਟੀ ਦਾ ਅਖਬਾਰ ਬੰਦ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੇਹੜੀ ਪਾਰਟੀ ਹਕੂਮਤ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਪਟੋਣ ਲਈ ਜਾਵੇ ਜ਼ੋਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਜੇਹੜੀ ਪਾਰਟੀ ਹਕੂਮਤ ਲਈ ਖਤੂਨਾਕ ਹੈ ਉਹ ਹਿੰਦ ਲਈ ਚੰਗੀ ਸਮਝੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

੪੯. ਖਤਰੇ ਦੇ ਵੇਲੇ ਡੈਮੋਕਰੈਸੀ ਨਕੱਮੀ ਸਾਬਤ ਹੋਈ ਹੈ। ਸਪੇਨ, ਚੀਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਫੈਸ਼ਿਸਟ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਫੈਸ਼ਿਸਟਾਂ ਦੀ ਨਿਗੱਰ ਮਦਦ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਡੈਮੋਕਰੈਟ ਹਕੂਮਤਾਂ ਸਪਾਨੀ ਤੇ ਚੀਨੀ ਡੈਮੋਕਰੈਟਿਕ ਹਕੂਮਤਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਐਸੀ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੀਆਂ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਲਾਹਾਂ ਹੀ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

੫੦. ਜੇਹੜਾ ਆਦਮੀ ਜ਼ਾਤੀ ਜ਼ਿੰਦ ਕਰਕੇ ਕੋਮੀ ਕੰਮ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪੋਂਹਦਾ ਹੈ ਉਹ ਬੇਹਤ ਹੀ ਬੁਰਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ।

੫੧. ਜੇਹੜਾ ਆਦਮੀ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਕਿਸੇ

ਖਾਸ ਜਥੇ ਬੰਦੀ ਵਿਚ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਜੇ ਉਹ ਸੱਚਾ ਪਰਜਾ ਭਗਤ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਉਦਾਂ ਦਾ ਹੀ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਦੂਜੀ ਜਥੇ ਬੰਦੀ ਰਾਹੀਂ ਕਰੇ ਅਤੇ ਸਾਂਜੇ ਫਰੰਟ ਰਾਹੀਂ ਦੂਜੀਆਂ ਜਥੇ ਬੰਦੀਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰੇ।

੫੨. ਯੂਰਪੀਅਨ ਲੁਟੇਰੇ ਗੁਲਾਮਾਂ ਦੀ ਬੰਡ ਖਾਤਰ ਆਪਸ ਵਿਚ ਲੜਦੇ ਹਨ। ਗੁਲਾਮਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਮੁਰਵਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅੰਗਰੇਜ਼ ਲੁਟੇਰਿਆਂ ਪਾਸ ਸਾਰਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਹੀ ਜਾਏ ਗੁਲਾਮ ਹਨ। ਜਰਮਨ ਹਿਟਲਰ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਪਾਸੋਂ ਆਪਣੇ ਖੋਹੇ ਹੋਏ ਗੁਲਾਮ ਵਾਪਸ ਮੰਗਦਾ ਹੈ। ਏਸ ਬਾਤ ਉਤੋਂ ਲੜਾਈ ਦਾ ਡਰ ਹੈ। ਇਮਪੀਰੀਅਲਿਸਟ ਲੁਟੇਰੇ ਪਹਲਾਂ ਮਾੜਿਆਂ ਮਾੜਿਆਂ ਆਜ਼ਾਦ ਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮ ਬਣੋਂਦੇ ਹਨ, ਫੇਰ ਗੁਲਾਮਾਂ ਦੀ ਬੰਡ ਖਾਤਰ ਲੜਦੇ ਹਨ।

੫੩. ਸਾਰੇ ਇਮਪੀਰੀਅਲਿਸਟ ਡਾਕੂ ਮਾੜਿਆਂ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮ ਰਖਣ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਹਨ। ਰੰਗਦਾਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਖਾਸ ਹੀ ਗੁਲਾਮੀ ਲਈ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਿਟਲਰ ਨੇ ਏਹ ਬਾਤ ਸਾਫ਼ ਕੋਹ ਵੀ ਦਿਤੀ ਹੈ।

੫੪. ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੌਮਾਂ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮੀ ਦੀ ਰਤੀ ਭਰ ਵੀ ਸ਼ਰਮ ਹੈ ਉਹ ਆਜ਼ਾਦੀ ਲਈ ਆਖਰੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਕਰਨ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤਿਆਰ ਰੈਂਹਦੀਆਂ ਹਨ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚਿਰ ਗੁਲਾਮ ਕੌਮਾਂ ਆਜ਼ਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚਿਰ ਹਿਟਲਰ ਸੱਚਾ ਹੈ।

੫੫. ਜੇ ਗੁਲਾਮਾਂ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰ ਦਿਤਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਲੜਾਈ ਦਾ ਇਕ ਕਾਰਨ ਦੂਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਇਮਪੀਰੀਅਲਿਸਟ ਲੁਟੇਰਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਗੁਲਾਮਾਂ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੇਣ ਨੂੰ

ਤਿਯਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

੫੬. ਆਜ਼ਾਦੀ ਵਰਗੀ ਬੇਕੀਮਤੀ ਚੀਜ਼ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਐਮੇਂ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ। ਨਾ ਏਹ ਚੀਜ਼ ਮੰਗਿਆਂ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਆਜ਼ਾਦੀ ਤਕੜੇ ਹੋ ਕੇ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਦੇ ਕੇ ਹੀ ਪਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

੫੭. ਤਾਕਤਵਰ ਕੌਮ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕੌਮ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮ ਬਣਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂਈ ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਏਦਾਂ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਚਲੀ ਆਈ ਹੈ।

੫੮. ਆਜ਼ਾਦੀ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਲਈ ਤਾਕਤ ਦਾ ਹੋਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ।

੫੯. ਤਾਕਤ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਲਈ ਪਰਚਾਰ ਪੈਹਲਾ ਕਦਮ ਹੈ। ਜਥੇ ਬੰਦੀ ਦੂਜਾ ਕਦਮ ਹੈ। ਸਾਂਝਾ ਫਰੰਟ ਤੀਜਾ ਕਦਮ ਹੈ। ਬਧੀਆ ਜੰਗੀ ਹਥਯਾਰਾਂ ਦਾ ਇਲਮ ਹਾਸਲ ਕਰਨਾ ਚੌਥਾ ਕਦਮ ਹੈ। ਬਧੀਆ ਜੰਗੀ ਹਥਯਾਰ ਹਾਸਲ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਜਮਾ ਕਰਨਾ ਪੰਜਵਾਂ ਕਦਮ ਹੈ।

ਪੈਸੇ ਨਾਲ ਉਪਰ ਲਿਖਯਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਬੋਹਤ ਮਦਦ ਦਿਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

੬੦. ਜੇਹੜੇ ਆਦਮੀ ਇਕ ਜਥੇ ਵਿਚ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਓਸ ਜਥੇ ਦਾ ਬੋਹ ਸਮਤੀ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਯਾਂ ਓਸ ਜਥੇ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਓਹ ਆਦਮੀ ਸਚੇ ਦਿਲੋਂ ਆਜ਼ਾਦੀ ਨਹੀਂ ਚੋਂਹਦੇ।

੬੧. ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਹਿੰਦੀਆਂ ਦੀ ਬੋਹ ਗਿਣਤੀ ਜਥੇਬੰਦ ਹੋ ਕੇ ਯਾਂ ਸਾਂਝਾ ਫਰੰਟ ਬਣਾ ਕੇ ਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਆਜ਼ਾਦੀ ਲਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਓਨਾਂ ਚਿਰ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਾ ਮਿਲਨਾ ਬੋਹਤ ਹੀ

ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਕੱਠ ਰਖੋਣ ਵਾਸਤੇ ਹੇਠਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਬੋਹਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ—

ਛੋਟੀਆਂ ੨ ਘਟ ਜ਼ਰੂਰ ਬਾਤਾਂ ਖਾਤਰ ਆਪਸ ਵਿਚ ਲੜਣ ਲਈ ਧੜੇ ਨਹੀਂ ਖੜੇ ਕਰਨੇ ਚਾਹੀਦੇ।

ਆਪਸ ਵਿਚ ਜ਼ਾਤੀ ਝਗੜਾ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਕੌਮੀ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚ ਬਰਾਬਰ ਹਿਸਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਜ਼ਾਤੀ ਕੰਮਾਂ ਅਤੇ ਕੌਮੀ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਲ ਦਾ ਫਰਕ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਬਾਹਰ ਦੇ ਤੀਜੇ ਦੁਸ਼ਮਨ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਆਪਸ ਵਿਚਲੇ ਸਭੀ ਜ਼ਾਤੀ ਝਗੜੇ ਭੁਲਾ ਕੇ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਹਕੂਮਤ ਬਾਹਰ ਦੀ ਤੀਜੀ ਦੁਸ਼ਮਨ ਹਿੰਦ ਵਿਚ ਸਭਨਾਂ ਹਿੰਦੀਆਂ ਦਾ ਖੂਨ ਚੂਸ ਰਹੀ ਹੈ।

੬੨. ਹਰ ਇਕ ਹਿੰਦੀ ਨੂੰ ਗਦਰੀ ਲਿਟਰੇਚਰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਆਪਣੀ ਵਾਕਫੀਅਤ ਬਧੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

੬੩. ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਗਦਰ ਪਾਰਟੀ ਦਾ ਮਕਸਦ ਹਿੰਦ ਵਾਸਤੇ ਪੂਰੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਹਾਸਲ ਕਰਨਾ ਹੈ।

੬੪. ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਲਈ ਪੂਰੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਗਦਰ ਪਾਰਟੀ ਬਾਹਰਲਿਆਂ ਮੁਲਕਾਂ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੁਲਕਾਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰੋਹ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਅੰਦਰ ਏਸ ਕੰਮ ਲਈ ਪਾਰਟੀ ਵੇਲੇ ਤੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਮੁਤਾਬਕ ਹਰ ਇਕ ਜਾਇਜ਼ ਅਤੇ ਜੋਗ ਤਰੀਕਾ ਵਰਤਣ ਵਿਚ ਯਕੀਨ ਰਖਦੀ ਹੈ।

੬੫. ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਗਦਰ ਪਾਰਟੀ ਸਾਂਝੇ ਫਰੰਟ ਦੇ ਭਰੀਕੇ ਨੂੰ ਠੀਕ ਮੰਨਦੀ ਹੋਈ ਜਿਥੇ ਤਾਂਈ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਹਰ ਇਕ

ਐਸੀ ਜਥੇਬੰਦੀ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਫਰੰਟ ਬਣਾ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰੇਗੀ ਜੇਹੜੀ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ।

੬੬. ਗਦਰੀ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਨੇ ਸਾਰੇ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਖਾਤਰ ਕੁਰਬਾਨੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਮਜ਼ਹਬ ਜਾਂ ਅਲਾਕੇ ਖਾਤਰ ਕੁਰਬਾਨੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

੬੭. ਗਦਰੀ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਫਰਜ਼ ਸਮਝ ਕੇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਨੇ ਏਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਕਿ “ਫਲਾਨਾਂ ਆਦਮੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਕਰੇ ਤਾਂ ਕੁਰਬਾਨੀ ਕਰਾਂਗੇ।”

੬੮. ਰਾਜਸੀ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਰਾਜਸੀ ਅਤੇ ਜੰਗੀ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਕਰਨ ਲਈ ਜੰਗੀ ਜਥੇਬੰਦੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

੬੯. ਜੰਗੀ ਤੇ ਰਾਜਸੀ ਜਥੇਬੰਦੀ ਹੋਰਨਾਂ ਜਥੇਬੰਦੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਪੈਹਲਾਂ ਤੇ ਜਾਦੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

੭੦. ਜੰਗੀ ਤੇ ਰਾਜਸੀ ਜਥੇਬੰਦੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੋਰਨਾਂ ਜਥੇਬੰਦੀਆਂ ਵਿਆਂ ਹੁਕਮਾਂ ਨਾਲੋਂ ਪੈਹਲਾਂ ਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਮੰਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

੭੧. ਹੁਣ ਤਾਂਬੀਂ ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਇਨਸਾਫ ਤਕੜੇ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਉਤੇ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਤਕੜਾ ਮਾੜੇ ਨੂੰ ਲੁਟੋਂਦਾ ਖਾਂਦਾ ਆਇਆ ਹੈ। ਤਕੜੀ ਕੌਮ ਮਾੜੀ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮ ਬਣਾ ਕੇ ਲੁਟੋਂਦੀ ਆਈ ਹੈ।

੭੨. ਜੇ ਗੁਲਾਮਾਂ ਨੇ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋਣਾ ਹੈ; ਜੇ ਮਾੜਿਆਂ, ਗੁਲਾਮਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਇਨਸਾਫ ਕਰਵੇਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਕੜੇ ਹੋਣਾ ਪਵੇਗਾ।

ਤਕੜੇ ਹੋਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਤ ਜਥੇਬੰਦੀ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਸਾਂਝੇ ਫਰੰਟ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਅਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।

ਜਥੇਬੰਦੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਜਥੇ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ

ਮੰਨਣ ਤੇ ਬੋਹ ਗਿਣਤੀ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰਨ ਦੀ ਆਦਤ ਪੋਲੀ ਪਵੇਗੀ।

੨੩. ਜ਼ਾਤੀ ਕੰਮ ਅਤੇ ਜਾਤੀ ਕੰਮ (ਸਾਂਝੇ ਕੰਮ) ਵਿਚ ਜੇ ਫਰਕ ਹੈ ਇਸ ਨੂੰ ਸਦਾ ਵਾਸਤੇ ਚੇਤੇ ਰਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਗਦਰ ਪਾਰਟੀ ਇਕ ਮਹਾਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਾਂਝਾ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਆਪਣੇ ਜ਼ਾਤੀ ਫੈਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਸਾਰਿਆਂ ਹਿੰਦੀਆਂ ਵਾਸਤੇ ਆਜ਼ਾਦੀ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਖਾਤਰ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।

੨੪. ਆਪਸ ਵਿਚ ਜ਼ਿੰਦ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਸਾਂਝੇ ਕੌਮੀ ਕੰਮ ਤੋਂ ਪਿਛੇ ਨਹੀਂ ਹਟਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਜੇਹੜੇ ਭਾਈ ਆਪਸ ਵਿਚ ਲੜ ਕੇ ਸਾਂਝਾ ਕੌਮੀ ਕੰਮ ਛੱਡ ਕੇ ਬੈਠ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਮਝ ਤੋਂ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ, ਉਹ ਬੋਹਤ ਭਾਰੀ ਗਲਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ।

੨੫. ਆਪਣਾ ਘਰ ਵਾ ਕੰਮ ਛੱਡ ਕੇ ਸਾਂਝਾ ਕੌਮੀ ਕੰਮ ਪੈਹਲਾਂ ਤੇ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਆਜ਼ਾਦ ਲੋਕ ਇਸ ਬਾਤ ਦੀ ਕਦਰ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਜਾਂਣਦੇ ਹਨ। ਤਾਂਹੀਂ ਉਹ ਆਜ਼ਾਦ ਹਨ। ਗੁਲਾਮ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ੨ ਜ਼ਾਤੀ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚ ਮਘਨ ਰੈਂਹਦੇ ਹਨ, ਸਾਂਝੇ ਕੰਮ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਤਾਂਹੀਂ ਗੁਲਾਮ ਰੈਂਹਦੇ ਹਨ।

ਗੁਲਾਮਾਂ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦਾਂ ਦੇ ਗੁਣ ਗਰੈਹਣ ਕਰਨੇ ਚਾਹੀਦੇ ਨੇ।

ਆਜ਼ਾਦ ਕੌਮਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਅਜੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਸਾਂਝੇ ਕੰਮ ਦੀ ਕਾਫੀ ਕਦਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਏਸ ਕਰਕੇ ਪੋਲੀਸ ਤੇ ਫੌਜ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਐਸਿਆਂ ਲੋਕਾਂ ਪਾਸੋਂ ਸਾਂਝਾ ਕੰਮ ਪੈਹਲਾਂ ਤੇ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਵਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਏਸੇ ਕਰਕੇ ਕੌਮੀ ਖਤਰੇ ਦੇ ਵਕਤ ਜ਼ਬਰ-

ਐਸੀ ਜਥੇਬੰਦੀ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਫਰੰਟ ਬਣਾ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰੇਗੀ ਜੇਹੜੀ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ।

੬੬. ਗਦਰੀ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਨੇ ਸਾਰੇ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਖਾਤਰ ਕੁਰਬਾਨੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਮਜ਼ਹਬ ਯਾਂ ਅਲਾਕੇ ਖਾਤਰ ਕੁਰਬਾਨੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

੬੭. ਗਦਰੀ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਫਰਜ਼ ਸਮਝ ਕੇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਨੇ ਏਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਕਿ “ਫਲਾਨਾਂ ਆਦਮੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਕਰੇ ਤਾਂ ਕੁਰਬਾਨੀ ਕਰਾਂਗੇ।”

੬੮. ਰਾਜਸੀ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਰਾਜਸੀ ਅਤੇ ਜੰਗੀ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਕਰਨ ਲਈ ਜੰਗੀ ਜਥੇਬੰਦੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

੬੯. ਜੰਗੀ ਤੇ ਰਾਜਸੀ ਜਥੇਬੰਦੀ ਹੋਰਨਾਂ ਜਥੇਬੰਦੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਪੈਹਲਾਂ ਤੇ ਜਾਦੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

੭੦. ਜੰਗੀ ਤੇ ਰਾਜਸੀ ਜਥੇਬੰਦੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੋਰਨਾਂ ਜਥੇਬੰਦੀਆਂ ਦਿਆਂ ਹੁਕਮਾਂ ਨਾਲੋਂ ਪੈਹਲਾਂ ਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਮੰਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

੭੧. ਹੁਣ ਤਾਂਈਂ ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਇਨਸਾਫ ਤਕੜੇ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਉਤੇ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਤਕੜਾ ਮਾੜੇ ਨੂੰ ਲੁਟੋਂਦਾ ਖਾਂਦਾ ਆਇਆ ਹੈ। ਤਕੜੀ ਕੌਮ ਮਾੜੀ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮ ਬਣਾ ਕੇ ਲੁਟੋਂਦੀ ਆਈ ਹੈ।

੭੨. ਜੇ ਗੁਲਾਮਾਂ ਨੇ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋਣਾ ਹੈ; ਜੇ ਮਾੜਿਆਂ, ਗੁਲਾਮਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਇਨਸਾਫ ਕਰਵੋਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਕੜੇ ਹੋਣਾ ਪਵੇਗਾ।

ਤਕੜੇ ਹੋਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਤ ਜਥੇਬੰਦੀ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਸਾਂਝੇ ਫਰੰਟ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਅਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।

ਜਥੇਬੰਦੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਜਥੇ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ

ਨਣ ਤੇ ਬੋਹ ਗਿਣਤੀ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰਨ ਦੀ ਆਦਤ
ਪੈਣੀ ਪਵੇਗੀ।

੭੩. ਜ਼ਾਤੀ ਕੰਮ ਅਤੇ ਜ਼ਾਤੀ ਕੰਮ (ਸਾਂਝੇ ਕੰਮ) ਵਿਚ
ਫਰਕ ਹੈ ਇਸ ਨੂੰ ਸਦਾ ਵਾਸਤੇ ਚੇਤੇ ਰਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਗਦਰ ਪਾਰਟੀ ਇਕ ਮਹਾਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਾਂਝਾ
ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਆਪਣੇ ਜ਼ਾਤੀ ਫੈਦੇ ਲਈ
ਤਾਂਹੀਂ ਸਗੋਂ ਸਾਰਿਆਂ ਹਿੰਦੀਆਂ ਵਾਸਤੇ ਆਜ਼ਾਦੀ ਹਾਸਲ ਕਰਨ
ਲਈ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।

੭੪. ਆਪਸ ਵਿਚ ਜ਼ਿਦ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਸਾਂਝੇ ਕੌਮੀ ਕੰਮ
ਪਿਛੇ ਨਹੀਂ ਹਟਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਜੇਹੜੇ ਭਾਈ ਆਪਸ ਵਿਚ ਲੜ ਕੇ ਸਾਂਝਾ ਕੌਮੀ ਕੰਮ
ਛੱਡ ਕੇ ਬੈਠ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਮਝ ਤੋਂ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ, ਉਹ
ਖਤਰ ਭਾਰੀ ਗਲਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ।

੭੫. ਆਪਣਾ ਘਰ ਦਾ ਕੰਮ ਛੱਡ ਕੇ ਸਾਂਝਾ ਕੌਮੀ ਕੰਮ
ਪੈਹਲਾਂ ਤੇ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਆਜ਼ਾਦ ਲੋਕ ਇਸ ਬਾਤ ਦੀ ਕਦਰ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਜਾਂਣਦੇ
ਹਨ। ਤਾਂਹੀਂ ਉਹ ਆਜ਼ਾਦ ਹਨ। ਗੁਲਾਮ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ੨ ਜ਼ਾਤੀ
ਕੰਮਾਂ ਵਿਚ ਮਘਨ ਰੈਂਹਦੇ ਹਨ, ਸਾਂਝੇ ਕੰਮ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ
ਕਰਦੇ। ਤਾਂਹੀਂ ਗੁਲਾਮ ਰੈਂਹਦੇ ਹਨ।

ਗੁਲਾਮਾਂ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦਾਂ ਦੇ ਗੁਣ ਗਰੈਹਣ ਕਰਨੇ ਚਾਹੀਦੇ ਨੇ।

ਆਜ਼ਾਦ ਕੌਮਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਅਜੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਸਾਂਝੇ ਕੰਮ ਦੀ
ਕਦਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਏਸ ਕਰਕੇ ਪੌਲੀਸ ਤੇ ਫੌਜ ਦੇ ਜ਼ੋਰ
ਨਾਲ ਐਸਿਆਂ ਲੋਕਾਂ ਪਾਸੋਂ ਸਾਂਝਾ ਕੰਮ ਪੈਹਲਾਂ ਤੇ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰ-
ਵਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਏਸੇ ਕਰਕੇ ਕੌਮੀ ਖਤਰੇ ਦੇ ਵਕਤ ਜ਼ਬਰ-

ਦਸਤੀ ਭਰਤੀ ਕਰਵਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਰਸ਼ਲ ਲਾ ਤੋਂ ਕੰਮ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

੭੬. ਬੱਡੇ ਦੁਸ਼ਮਨ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਿਚ ਛੋਟੇ ਦੁਸ਼ਮਨ ਵੇ ਨਾਲ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰਨਾ ਰਾਜ ਨੀਤੀ ਅੰਦਰ ਬੋਹਤ ਸਿਯਾਣੀ ਬਾਤ ਸਮਝੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

੭੭. ਸਾਂਝੇ ਦੁਸ਼ਮਨ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਿਚ ਆਪਸ ਵਿਚਲੇ ਬੈਰ ਵਰੋਧ ਭੁਲਾ ਕੇ ਅਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਅਕਲ ਦੀ ਬਾਤ ਹੈ—

੭੮. ਕੁਝ ਲੀਡਰਾਂ ਦੀ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਭੁਲੀ ਹੋਈ ਆਮ ਜਨਤਾ ਨਾਲ ਸਦਾ ਵਾਸਤੇ ਵੈਰ ਨਹੀਂ ਰਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਲੀਡਰਾਂ ਦੀ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਕੇ ਭੁਲੀ ਹੋਈ ਜਨਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਲੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

‘ ਇਕ ਬਾਰ ਦੁਸ਼ਮਨ ਸਦਾ ਲਈ ਦੁਸ਼ਮਨ ’ ਖਿਯਾਲ ਉਤੇ ਅਮਲ ਕਰਨਾ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ।

੭੯. ਜੇ ਕਰ ਸਾਰੇ ਪਰੋਗਰਾਮ ਉਤੇ ਅਕੱਠ ਨਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੋਵੇ, ਥੋੜੇ ਪਰੋਗਰਾਮ ਉਤੇ ਅਕੱਠ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਪੈਹਲਾਂ ਥੋੜੇ ਪਰੋਗਰਾਮ ਉਤੇ ਅਕੱਠ ਕਰਕੇ (ਸਾਂਝਾ ਫਰੰਟ ਬਣਾ ਕੇ) ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਸਾਰੀ ਰੋਟੀ ਨਾ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੋਵੇ, ਅੱਧੀ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਪੈਹਲਾਂ ਅੱਧੀ ਲੈ ਲੈਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਅੱਧੀ ਹੱਥ ਲੈ ਕੇ ਬਾਕੀ ਦੀ ਅੱਧੀ ਵਾਸਤੇ ਗਹਾ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਜ਼ਾਰੀ ਰਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਕਈ ਲੀਡਰ ਥੋੜਾ ਜੇਹਾ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਗਹਾ ਜਾਣੀ ਨਹੀਂ ਚੋਂਹਦੇ, ਕੋਂਸਲ ਦੀ ਕੁਰਸੀ ਮਿਲ ਜਾਣ ਨਾਲ ਇਨ੍ਹਾਂ

ਦੇ ਆਪਣੇ ਪੇਟ ਭਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਏਹ ਆਮ ਜਨਤਾ ਵਿਆਂ ਦੁਖਾਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਐਸਿਆਂ ਲੀਡਰਾਂ ਨੂੰ ਲਾਂਭੇ ਕਰਕੇ ਗਹਾਂ ਬਧਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

੮੦. ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਪੈਹਲਾਂ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਲੋੜ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਓਹ ਚੀਜ਼ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੋਵੇ, ਓਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਪੈਹਲਾਂ ਹਾਸਲ ਕਰਨੇ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

੮੧. ਮੌਕਾ ਅਤੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਮੁਤਾਬਕ ਪੈਹਲਾਂ ਜੇਹੜਾ ਸਭ ਤੋਂ ਜਾਂਦੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕੰਮ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੋਵੇ ਓਹ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

੮੨. ਜ਼ਾਲਮ ਸਭੀ ਬੁਰੇ ਹਨ, ਭਰ ਜੇਹੜਾ ਜ਼ਾਲਮ ਸਭ ਤੋਂ ਜਾਂਦੇ ਬੁਰਾ ਹੋਵੇ ਪੈਹਲਾਂ ਓਸ ਜ਼ਾਲਮ ਨੂੰ ਜ਼ੁਲਮ ਤੋਂ ਬੰਦ ਕਰਨੇ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਭਾਮੇਂ ਏਸ ਕੰਮ ਦੇ ਕਰਨ ਲਈ ਘਟੀਆ ਦਰਜੇ ਦੇ ਜ਼ਾਲਮ ਨਾਲ ਸਮਝੌਤਾ ਜਾ ਸਾਂਝਾ ਫਰੰਟ ਹੀ ਕਰਨਾ ਪਵੇ।

ਹੰਦੀਸਤਾਨ ਵਿਚ ਸਭ ਤੋਂ ਬੱਡੀ ਜ਼ਾਲਮ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਹਕੂਮਤ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਹਿੰਦ ਵਿਚੋਂ ਕਢਨ ਲਈ ਹੋਰ ਘਟੀਆ ਦਰਜੇ ਵਿਆਂ ਦੇਸੀ ਤੇ ਪਰਦੇਸੀ ਜ਼ਾਲਮਾਂ ਨਾਲ ਜੇ ਸਮਝੌਤਾ ਜਾ ਸਾਂਝਾ ਫਰੰਟ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕਰਕੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਸਾਰ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

੮੩. ਖਿਯਾਲ ਓਹੀ ਅੱਛਾ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੇਹੜਾ ਮੌਕੇ ਜਾ ਵੇਲੇ ਦੇ ਮੁਤਾਬਕ ਵਰਤੋਂ ਵਿਚ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਜੇਹੜਾ ਖਿਯਾਲ ਇਕ ਖਾਸ ਵਕਤ ਉਤੇ ਬਰਤੋਂ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਓਹ ਖਿਯਾਲ ਭਾਮੇਂ ਕਿਤਨਾ ਹੀ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇ ਓਸ ਖਿਯਾਲ ਦਾ ਓਸ ਖਾਸ ਵਕਤ ਉਪਰ ਕੋਈ

ਫੈਦਾ ਨਹੀਂ ਪੁਜ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਬਰਤੋਂ ਵਿਚ ਨਾਲਿਆ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਖਿਯਾਲ ਦੀ ਖਾਤਰ ਜ਼ਿੰਦ ਕਰਕੇ ਜਥੇ ਬੰਦੀਆਂ ਸਾਂਝੇ ਫਰੰਟ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਕੋਈ ਅੜਕਾਓ ਨਹੀਂ ਪੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

੮੪. ਕਿਸੇ ਖਿਯਾਲ ਦਾ ਫੈਦਾ ਓਸ ਖਿਯਾਲ ਨੂੰ ਵਰਤੋਂ ਵਿਚ ਲਿਆਂਦੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਪੁਜ ਸਕਦਾ ਹੈ।

੮੫. ਵੇਲੇ ਦੇ ਮੁਤਾਬਕ ਜੇਹੜਾ ਖਿਯਾਲ ਬਰਤੋਂ ਵਿਚ ਆ ਸਕਦਾ ਹੋਵੇ ਓਸ ਨੂੰ ਮੁਖ ਰਖ ਕੇ ਜਥੇ ਬੰਦੀਆਂ ਸਾਂਝਾ ਫਰੰਟ ਬਣਾ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

੮੬. ਵੇਲੇ ਦੇ ਮੁਤਾਬਕ ਕਈਆਂ ਚੰਗਿਆਂ ਖਿਆਲਾਂ ਵਿਚੋਂ ਜੇਹੜਾ ਜਾਦੇ ਚੰਗਾ ਖਿਯਾਲ ਬਰਤੋਂ ਵਿਚ ਆ ਸਕਦਾ ਹੋਵੇ ਓਸ ਖਿਯਾਲ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਪੈਹਲਾਂ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

੮੭. ਦੋ ਸਾਂਝਿਆਂ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚੋਂ ਜੇਹੜਾ ਕੰਮ ਜਾਦੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੇ ਪੈਹਲਾਂ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ ਓਹ ਕੰਮ ਪੈਹਲਾਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

੮੮. ਦੋ ਸਾਂਝੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਦਰਮਿਆਨ ਜ਼ਿੰਦ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਇਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਏਹ ਨਹੀਂ ਕੈਹਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ “ਜੇ ਕਰ ਆਪ ਜੇਹੜਾ ਸਾਂਝਾ ਕੰਮ ਮੈਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਇਸ ਵਿਚ ਹਿਸਾ ਨਹੀਂ ਲਵੋਗੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਜੇਹੜਾ ਸਾਂਝਾ ਕੰਮ ਆਪ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਓਸ ਵਿਚ ਹਿਸਾ ਨਹੀਂ ਲਵਾਂਗਾ।”

ਜੇਹੜਾ ਆਦਮੀ ਦੋ ਸਾਂਝਿਆਂ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਓਸ ਨੂੰ ਦੋਹਾਂ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚ ਹਿਸਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇਹੜਾ ਇਕ ਸਾਂਝੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਓਸ ਨੂੰ ਓਸ

ਇਕ ਕੰਮ ਵਿਚ ਹਿਸਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਏਸ ਬਾਤ ਖਾਤਰ ਆਪਸ ਵਿਚ ਲੜਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ।

੮੯. ਸਾਂਝਿਆਂ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚ ਫਰਕ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਕ ਕੰਮ ਬੋਹਤਿਆਂ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਕ ਕੰਮ ਥੋੜਿਆਂ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਹੜਾ ਕੰਮ ਬੋਹਤਿਆਂ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਹੋਵੇ ਓਸ ਵਿਚ ਬੋਹਤਿਆਂ ਨੂੰ ਹਿਸਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੇਹੜਾ ਕੰਮ ਥੋੜਿਆਂ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਹੋਵੇ ਓਸ ਵਿਚ ਥੋੜਿਆਂ ਨੂੰ ਹਿਸਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

੯੦. ਜੇਹੜੇ ਸਾਂਝੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਬੋਹਤ ਆਦਮੀ ਚੰਗਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਓਸ ਕੰਮ ਵਿਚ ਬੋਹਤਿਆਂ ਨੂੰ ਹਿਸਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਹੜੇ ਸਾਂਝੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਥੋੜੇ ਆਦਮੀ ਚੰਗਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਓਸ ਕੰਮ ਵਿਚ ਥੋੜਿਆਂ ਨੂੰ ਹਿਸਾ ਲੈਣਾ ਛਾਹੀਦਾ ਹੈ।

੯੧. ਸਾਂਝੇ ਫਰੰਟ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹਰ ਇਕ ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਲੇਟ ਫਾਰਮ ਉਤੇ ਆਪਣੇ ਜੁਦੇ ਪਰੋਗ੍ਰਾਮ ਬਾਬਤ ਪਰਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਅਤੇ ਦੂਜੀਆਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿਆਂ ਪਰੋਗ੍ਰਾਮਾਂ ਉਪਰ ਜਾਇਜ਼ ਨੁਕਤਾ ਚੀਨੀ ਕਰਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਹੱਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਏਸ ਹੱਕ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਾਂਝੇ ਫਰੰਟ ਦਾ ਕੋਈ ਫੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

੯੨. ਸਾਰੇ ਸਾਥੀ ਇਕੋ ਜੇਹੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਇਕ ਸਾਥੀ ਕੋਮ ਦੀ ਬਾਬਤ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਕ ਕੋਮ ਦੀ ਖਾਤਰ ਕਾਲੀ ਕੋਡੀ ਹਥੋਂ ਨਹੀਂ ਛੱਡ ਸਕਦਾ।

੯੩. ਜੇਹੜੇ ਸਾਥੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਕਦਰ ਜਾਦੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਓਹ ਜਾਦੇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਕਰਦੇ ਹਨ; ਜੇਹੜੇ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ

ਕਦਰ ਘੱਟ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਓਹ ਘੱਟ ਕੁਰਬਾਨੀ ਕਰਦੇ ਹਨ।

੯੪. ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਿਆਂ ਉਪਾਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਲਾ ਪਰਵਾਹ ਯਾ ਬੇ ਗੈਰਤ-ਗੁਲਾਮੀ ਪਸੰਦ ਹਿੰਦੀਆਂ ਵਨੀ ਦੇਖ ਕੇ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਕੋਸ਼ਸ਼ ਨਹੀਂ ਛੱਡਣੀ ਚਾਹੀਦੀ।

੯੫. ਹਰ ਇਕ ਹਿੰਦੀ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਫਰਜ਼ ਸਮਝ ਕੇ ਕੌਮੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਜ਼ਿੰਦ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਆਪ ਤੋਂ ਜਾਦੇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦਾ ਖਿਯਾਲ ਦਿਲ ਵਿਚ ਰੱਖ ਕੇ ਜਾਦੇ ਤੋਂ ਜਾਦੇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਸ਼ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਆਪ ਤੋਂ ਘਟੀਆ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਨੀ ਦੇਖ ਕੇ ਪਿਛੇ ਨੂੰ ਪੈਰ ਨਹੀਂ ਸਿੱਟਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।

੯੬. ਹਰ ਇਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਹਰ ਇਕ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਵਲੋਂ ਬਧੀਆ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਸ਼ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

੯੭. ਇੰਗਲਿਸ਼ ਹਕੂਮਤ ਹਿੰਦੀਆਂ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਸ ਵਿਚ ਲੜੋਣੇ ਦੀ ਕੋਸ਼ਸ਼ ਕਰਦੀ ਰੈਂਹਦੀ ਹੈ। ਹਿੰਦੀ ਪਰਜਾ ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਿੰਦੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿਚ ਮਿਲ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸਖੋਣ। ਪਾੜਨੇ ਵਾਲੀ ਤਾਕਤ ਅਤੇ ਜੋੜਨੇ ਵਾਲੀ ਤਾਕਤ ਦੇ ਦਰਮਿਆਨ ਮੁਕਾਬਲਾ ਹੈ।

ਜਿਨਾਂ ਚਿਰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਹਕੂਮਤ ਦੀ ਪਾੜਨ ਵਾਲੀ ਤਾਕਤ ਤਕੜੀ ਰਹੂਗੀ ਓਨਾਂ ਚਿਰ ਹਿੰਦੀ ਗੁਲਾਮ ਰੈਂਹਣਗੇ। ਜਦ ਹਿੰਦੀਆਂ ਦੀ ਅਕੌਠੇ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤਾਕਤ ਹਕੂਮਤ ਦੀ ਪਾੜਨ ਵਾਲੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲੋਂ ਜਾਦੇ ਤਕੜੀ ਹੋ ਗਈ ਤਾਂ ਹਿੰਦੀ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋ ਜਾਣਗੇ।

ਤਾਕਤ ਨੂੰ ਤਾਕਤ ਹੀ ਦਬਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

੯੮. ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਹਕੂਮਤ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀਆਂ ਨਾਲ ਇਨ-
ਸਾਫ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਤਕੜਾ ਜਦ ਮਾੜੇ ਨੂੰ ਲੁਟਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਓਹ
ਇਨਸਾਫ ਉਤੇ ਨਹੀਂ ਚਲਦਾ। ਐਪਰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਹਕੂਮਤ
ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿਚ ਥੋੜਾ ਬੋਹਤ ਇਨਸਾਫ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿਚ ਜ਼ਰੂਰ ਇਨਸਾਫ ਤੋਂ
ਕੰਮ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਪਸ ਵਿਚ ਇਨਸਾਫ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ
ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀਆਂ ਦੀ ਜਥੇ ਬੰਦੀ ਪੱਕੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਪੱਕੀ
ਜਥੇ ਬੰਦੀ ਬਿਨਾਂ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀ ਆਜ਼ਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ।

ਜੇਹੜੇ ਹਿੰਦੀ ਸੱਚੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਆਜ਼ਾਦੀ ਚੋਂ ਹਦੇ ਹਨ
ਉਨਾਂ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਓਹ ਆਪਸ ਵਿਚ ਸਦਾ
ਇਨਸਾਫ ਤੋਂ ਕੰਮ ਲੈਣ।

ਮਾੜੇ ਦੁਸ਼ਮਨ ਨਾਲ ਭਾਮੇਂ ਅੱਜ ਕਲ ਦੁਨੀਆ ਅੰਦਰ
ਕੋਈ ਇਨਸਾਫ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਐਪਰ ਤਕੜੀ ਕੌਮ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼
ਵਿਚ ਜ਼ਰੂਰ ਮਾੜਾ ਮੋਟਾ ਇਨਸਾਫ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਤਦੇ ਹੀ ਏਹ
ਕੌਮ ਤਕੜੀ ਰੈਹ ਸਕਦੀ ਹੈ ਤੇ ਮਾੜੀ ਕੌਮ ਉਤੇ ਰਾਜ ਕਰ
ਸਕਦੀ ਹੈ।

੯੯. ਦੁਸ਼ਮਨ ਜਦ ਕਿਸੇ ਪਾਸੇ ਫਸਯਾ ਹੋਯਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ
ਆਪਣਾ ਦਾਓ ਲੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਏਹ ਬਾਤ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਹਕੂਮਤ
ਉਤੇ ਲਗਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿਚ ਏਸ
ਖਿਯਾਲ ਉਪਰ ਅਮਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਜੇ ਕਰ ਹਿੰਦੀ
ਆਪਸ ਵਿਚ ਏਸ ਖਿਯਾਲ ਉਤੇ ਚਲਦੇ ਰਹੇ ਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਸ
ਵਿਚ ਲੜਦੇ ਰੈਹਣਗੇ। ਕਦੀ ਭੀ ਜਥੇ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਣਗੇ।
ਜਥੇ ਬੰਦੀ ਵੀ ਖੁੜ ਦੇ ਕਾਰਨ ਗੁਲਾਮ ਰੈਹਣਗੇ।

ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੇ ਸੱਚੇ ਚਾਹਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿਚ ਏਸ

ਖਿਯਾਲ ਉਤੇ ਅਮਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਜਦ ਤਾਂਈ ਸਾਰਿਆਂ ਹਿੰਦੀਆਂ ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਤੇ ਬੱਡੀ ਦੁਸ਼ਮਨ ਬਰਿਟਿਸ਼ ਹਕੂਮਤ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਵਿਚੋਂ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਓਏਂ ਤਾਂਈ ਆਪਸ ਵਿਚ ਵੀ ਜ਼ਿਦ ਬਾਜ਼ੀ ਜਿਥੇ ਤਾਂਈ ਹੋ ਸਕੇ ਬੰਦ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

੧੦੦. ਹਰ ਇਕ ਜੀਵ ਸੋਖੇ ਤੋਂ ਸੋਖੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਰੋਜ਼ੀ ਕਮੋਣੀ ਚੋਂ ਹਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਖੁਦ ਗਰਜ਼ ਜੀਵ ਏਹ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਦੂਜਿਆਂ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਏਹ ਖੁਦ ਗਰਜ਼ ਸਭਾਓ ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਹੋ ਰਹੇ ਫਸਾਦਾਂ ਵਿਆਂ ਕਾਰਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਕਾਰਨ ਹੈ।

ਆਜ਼ਾਦੀ ਵਿਆਂ ਸਚਿਆਂ ਦਰਦੀਆਂ ਨੂੰ ਏਸ ਸਭਾਓ ਦੇ ਅਸਰ ਹੇਠਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਤੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਖਾਤਰ ਸਚਿਆਂ ਹਿੰਦੀ ਪਰਜਾ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਏਹ ਖੁਦ ਗਰਜ਼ ਸਭਾਓ ਤਰਕ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀਆਂ ਲਈ ਜਥੇ ਬੰਦੀ ਅਤੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸ਼ੈ ਹੈ। ਜਥੇ ਬੰਦੀ ਬਗੈਰ ਆਜ਼ਾਦੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦੀ। ਏਹ ਖੁਦ ਗਰਜ਼ ਸਭਾਓ ਜਥੇ ਬੰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦਿੰਦਾ।

੧੦੧. ਕੱਲੇ ਕੱਲੇ ਹਿੰਦੀ ਤਕੜੇ ਹਨ, ਜਦ ਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੌਹਤ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ !

ਕੱਲੇ ਕੱਲੇ ਹਿੰਦੀ ਤਕੜੇ, ਅਕੱਠੇ ਮਾੜੇ !

ਕੱਲਾ ਕੱਲਾ ਹਿੰਦੀ ਭਾਮੇਂ ਅਕੇਲੇ ੨ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਨਾਲੋਂ ਤਕੜਾ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਐਪਰ ਚਾਰ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਜਥੇ ਬੰਦ ਹੋ ਕੇ

ਪੈਂਤੀਆਂ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਹਰਾ ਸਕਦੇ ਹਨ !!

ਅਕਠਿਆਂ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀਆਂ ਵਿਚ ਤਾਕਤ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਹੀ ਚਾਰ ਕਰੋੜ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਛੇ ਹਜ਼ਾਰ ਮੀਲ ਤੋਂ ਆ ਕੇ ਪੈਂਤੀਸ ਕਰੋੜ ਹਿੰਦੀਆਂ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮ ਬਣਾਈ ਬੈਠੇ ਹਨ।

ਅਕਠਿਆਂ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀਆਂ ਵਿਚ ਤਾਕਤ ਕਿਓਂ ਨਹੀਂ? ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀ ਅਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਕੂਮਤ ਨੇ ਆਪਸ ਵਿਚ ਲੜਨਾ ਹੀ ਸਖਾਯਾ ਹੈ। ਹਕੂਮਤ ਨੇ ਆਪਣੇ ਫੈਦੇ ਲਈ ਹਿੰਦੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿਚ ਲੜਨਾ ਸਖਾਯਾ ਹੈ। ਜੇ ਕਰ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀ ਸੱਚੇ ਦਿਲੋਂ ਆਜ਼ਾਦੀ ਚੋਂ ਹਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਢੰਗ (ਜਥੇਬੰਦੀ ਦੇ ਤਰੀਕੇ) ਸਿਖ ਕੇ ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਢੰਗਾਂ ਉਪਰ ਅਮਲ ਕਰਕੇ ਤਾਕਤ ਹਾਸਲ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਏਹ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਤੋਂ ਬਗੈਰ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀਆਂ ਦਾ ਛੁਟਕਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।

੧੦੨. ਕਿਸੇ ਬਾਤ ਦੇ ਜਾਨਣ ਦਾ ਕੋਈ ਫੈਦਾ ਨਹੀਂ ਜੇ ਓਸ ਬਾਤ ਉਪਰ ਅਮਲ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਸਾਰੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਥੇ ਬੰਦੀ ਅੱਛੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚਿਰ ਜਥੇ ਬੰਦੀ ਦਿਆਂ ਤਰੀਕਿਆਂ ਉਤੇ ਅਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਓਨਾਂ ਚਿਰ ਜਾਨਣ ਦਾ ਕੋਈ ਫੈਦਾ ਨਹੀਂ ਪੁਜਦਾ।

੧੦੩. ਫੈਸ਼ਿਜ਼ਮ ਫਸਾਦ ਦਾ ਘਰ ਹੈ। ਮਾੜਿਆਂ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮ ਬਨੋਣਾ, ਰੰਗ ਤੇ ਨਸਲ ਬਾਰੇ ਨਫਰਤ ਪੈਦਾ ਕਰਨੀ, ਕਿਰਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਜਥੇ ਬੰਦੀਆਂ ਨੂੰ ਤੋੜਨਾ ਏਹ ਫੈਸ਼ਿਜ਼ਮ ਦੇ ਸਭਾਓ ਹਨ।

੧੦੪. ਫੈਸ਼ਿਸਟ ਲੀਡਰ ਇਕ ਪਾਸੇ ਆਪਣੇ ਮੁਲਕ ਚਿ ਜਾਦੇ ਆਬਾਦੀ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਂ ਥੋੜੀ ਹੋਣ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਬਰਤ ਕੇ

ਕਿਸੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਮੁਲਕ ਉਤੇ ਹੱਲਾ ਕਰ ਕੇ ਓਸ ਮੁਲਕ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮ ਬਣੋਂਦੇ ਹਨ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਹੋਰ ਜਾਏ ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਕਰਵੇਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਮੁਲਕ ਦੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਇਨਾਮ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

‘ਜਾਏ ਆਬਾਦੀ’ ਲੜਾਈ ਦਿਆਂ ਅਨੇਕਾਂ ਬਹਾਨਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਬਹਾਨਾ ਹੈ।

੧੦੫. ਲੜਾਈ ਦਿਆਂ ਅਸਲੀ ਕਾਰਨਾਂ ਤੇ ਬਹਾਨਿਆਂ ਵਿਚਕਾਲ ਜੋ ਫਰਕ ਹੈ ਓਸ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਲੜਾਈ ਦਾ ਅਸਲੀ ਕਾਰਨ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਹਨ। ਰੋਟੀ, ਕਪੜਾ, ਮਕਾਨ, ਔਲਾਦ ਦੀ ਪੈਦਾਇਸ਼ ਤੇ ਪਰਵਰਿਸ਼ ਮੋਟੀਆਂ ੨ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖਾਤਰ ਲੜਾਈਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਸਲੀ ਕਾਰਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਬਾਕੀ ਦਲੀਲਾਂ ਖਾਲੀ ਬਹਾਨੇ ਹਨ।

੧੦੬. ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਸੁਖਾਲੇ ਤੋਂ ਸੁਖਾਲੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਖਾਤਰ ਦੋ ਜਾਨਵਰ ਆਪਸ ਵਿਚ ਲੜਦੇ ਹਨ; ਏਸੇ ਖਾਤਰ ਦੋ ਆਦਮੀ ਆਪਸ ਵਿਚ ਲੜਦੇ ਹਨ; ਏਸੇ ਖਾਤਰ ਦੋ ਮਜ਼ਹਬੀ ਲੀਡਰ ਆਪਸ ਵਿਚ ਲੜਦੇ ਅਤੇ ਸਿੱਧੇ ਸਾਧੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਬਜ਼ ਬਾਗ ਦੱਖਾ ਕੇ ਆਪਸ ਵਿਚ ਲੜੋਂਦੇ ਹਨ; ਏਸੇ ਖਾਤਰ ਇਕ ਰੰਗ, ਨਸਲ, ਅਲਾਕਾ, ਜ਼ਿਲਾ ਤੇ ਟੱਬਰ ਦੇ ਲੋਕ ਆਪਸ ਵਿਚ ਲੜਦੇ ਹਨ; ਏਸੇ ਖਾਤਰ ਇਕ ਮੁਲਕ ਦਿਆਂ ਕਿਰਤੀਆਂ ਤੇ ਸਰਮਾਏਦਾਰਾਂ ਦੇ ਦਰਮਿਆਨ ਲੜਾਈ ਹੈ; ਏਸੇ ਖਾਤਰ ਇਕ ਮੁਲਕ ਦਿਆਂ ਦੁਕਾਨਦਾਰਾਂ ਦੀ ਆਪਸ ਵਿਚ ਲੜਾਈ ਹੈ; ਏਸੇ ਕਰਕੇ ਇਕ ਮੁਲਕ ਦੇ ਸਰਮਾਏਦਾਰ ਦੂਜੇ ਮੁਲਕ ਦਿਆਂ ਸਰਮਾਏਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਲੜਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਤਰਾਂ

ਤਰਾਂ ਦਿਆਂ ਬਹਾਨਿਆਂ ਨਾਲ ਇਕ ਮੁਲਕ ਦਿਆਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਮੁਲਕ ਦਿਆਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਲੜੇ-ਦੇ ਹਨ।

੧੦੭. ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਬੜਿਆਂ ੨ ਧੜਿਆਂ ਵਿਚ ਬੰਡ ਹੁੰਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਅਜੇ ਪੂਰੀ ਤਰਾਂ ਬੰਡ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ। ਅਜੇ ਬੋਹਤ ਲੋਕ ਵਿਚ ਵਚਾਲੇ ਹਨ, ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਦੋਨੋਂ ਧੜੇ ਆਪਣੀ ਆਪਣੀ ਵਨੀਂ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।

ਇਕ ਪਾਸੇ ਗੁਲਾਮਾਂ, ਮਜ਼ਲੂਮਾਂ ਦਾ ਧੜਾ ਹੈ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਗੁਲਾਮ ਰਖਣ ਵਾਲਿਆਂ, ਜ਼ਾਲਮਾਂ ਦਾ ਧੜਾ ਹੈ। ਵਚਾਲੇ ਐਸੇ ਅਨੇਕਾਂ ਲੋਕ (ਮਜੀਠੀਏ ਵਰਗੇ) ਹਨ ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮੀ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਜੇਹੜੇ ਕਿਸਮਤ ਸਿਰ ਅਲਜ਼ਾਮ ਲਾ ਕੇ ਚੁਪ ਚਾਪ ਜ਼ੁਲਮ ਸਹਾਰੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਵਿਚ ਇਕ ਪਾਸੇ ਆਜ਼ਾਦੀ ਚੋਹਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਹਨ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਗੁਲਾਮ ਰਖਣ ਵਾਲੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਹਨ। ਵਿਚਕਾਲੇ ਅਜੇ ਅਨੇਕਾਂ ਖੁਦ ਗਰਜ਼ ਤੇ ਬੇ ਸਮਝ ਲੋਕ ਹਨ ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਭਰਤੀ ਕਰਕੇ ਜ਼ਾਲਮ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਹਕੂਮਤ ਸਾਰਿਆਂ ਹਿੰਦੀਆਂ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮ ਰੱਖ ਰਹੀ ਹੈ।

੧੦੮. ਜ਼ਾਲਮ ਗਿਨਤੀ ਵਿਚ ਬੋਹਤ ਥੋੜੇ ਹਨ। ਮਜ਼ਲੂਮਾਂ, ਗੁਲਾਮਾਂ ਦੀ ਗਿਨਤੀ ਕਰੋੜਾਂ ਵਿਚ ਹੈ। ਫੇਰ ਵੀ ਥੋੜੇ ਜੇਹੇ ਹੱਥਾਂ ਪੈਰਾਂ ਦੀਆਂ ਉਂਗਲੀਆਂ ਉਤੇ ਗਿਣ ਹੋ ਜਾਣ ਜੋਗੇ ਜ਼ਾਲਮ ਕਰੋੜਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਹੀ ਮਦਦ ਬਰਤ ਕੇ ਗੁਲਾਮ ਬਣਾਈ ਫਿਰਦੇ ਹਨ।

ਜ਼ਾਲਮ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਹਿੰਦੀ ਫੌਜਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਨਾ ਕੇਵਲ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮ ਰੱਖ ਰਹੇ ਹਨ ਸਗੋਂ ਇਨਾਂ ਵੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਆਪਣਿਆਂ ਗੁਲਾਮਾਂ ਵਿਚ ਹੋਰ ਵਾਧਾ ਕਰੀ ਆਏ

ਹਨ।

ਕਰੋੜਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਜਥੇ ਬੰਦ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰ ਕੇ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜ਼ਾਲਮ ਜਥੇ ਬੰਦ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਾਸ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ।

ਕਰੋੜਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਦਿਆਂ ਗੁਲਾਮਾਂ, ਮਜ਼ਲੂਮਾਂ ਨੂੰ ਭੁਖ, ਖੁਦ ਗਰਜ਼ੀ, ਬੇ ਸਮਝੀ ਜਥੇ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦਿੰਦੀ। ਭੁਖੇ ਹਿੰਦੀ ਨੂੰ ਟੁਕ ਦੀ ਬੁਰਕੀ ਪਾ ਕੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਖਰੀਦ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਖੁਦ ਗਰਜ਼ ਹਿੰਦੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਬੇ ਸਮਝ ਹਿੰਦੀ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜਥੇ ਬੰਦੀ ਕਰਨੀ ਗੁਲਾਮਾਂ ਲਈ ਬੋਹਤ ਕਠਨ ਹੈ। ਕੇਵਲ ਬੇਗਰਜ਼, ਸਮਝ ਦਾਰ ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਦਿਲੋਂ ਕੁਰਬਾਨੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਜਥੇ ਬੰਦੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।

੧੦੯. ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਖਸਾਂ ਦਾ ਲੋਕਾਂ ਦਿਆਂ ਰੋਜ਼ੀ ਕਮੋਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਸੀਲਿਆਂ ਉਤੇ ਕਾਬੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਖਸਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਹੀ ਹਕੂਮਤ ਦੀ ਤਾਕਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਹੀ ਬੋਹਤ ਸਾਰਿਆਂ ਬੇ ਸਮਝ ਲੋਕਾਂ ਦਿਆਂ ਖਿਯਾਲਾਂ ਦੀ ਬਾਗਡੋਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਵਿਚ ਬੋਹਤ ਸਾਰੇ ਰੋਜ਼ੀ ਕਮੋਣ ਦੇ ਵਸੀਲੇ (ਨੋਕਰੀਆਂ) ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਹਨ। ਏਸ ਕਰਕੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਬੋਹਤ ਸਾਰਿਆਂ ਬੇ ਸਮਝ ਹਿੰਦੀਆਂ ਦਿਆਂ ਖਿਯਾਲਾਂ ਉਤੇ ਕਾਬੂ ਰੱਖਦੇ ਹਨ।

੧੧੦. ਕਿਸੇ ਮੁਲਕ ਦੀ ਹਕੂਮਤ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਸਮੇ ਉਪਰ ਓਸ ਮੁਲਕ ਦੀ ਓਸ ਸਮੇ ਦੀ ਆਰਥਕ ਦਿਸ਼ਾ ਦੇ ਮੁਤਾਬਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਾ ਮਤਲਬ !

ਸ਼ਖਸੀ ਆਜ਼ਾਦੀ !

ਗੁਲਾਮ ਮੁਲਕਾਂ ਵਿਚ ਰੇਹਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਾ ਮਤਲਬ ਤੇ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਕਦਰ ਚੰਗੀਤਰਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਜਾਨਵਰ ਨੇ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਪਿੰਜਰੇ ਵਿਚ ਹੀ ਕੱਟੀ ਹੋਵੇ ਉਸ ਜਾਨਵਰ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਿਆਂ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਪਤਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਅਮਰੀਕਾ ਨਵਾਸੀ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀਆਂ ਨੇ ਗੁਲਾਮੀ ਵੀ ਦੇਖੀ ਹੈ ਅਤੇ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਹਵਾ ਵੀ ਖਾਧੀ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਗੁਲਾਮੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਕੀ ਫਰਕ ਹੈ।

ਕਈ ਆਦਮੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਾ ਮਤਲਬ ਏਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹਰ ਇਕ ਇਨਸਾਨ ਨੂੰ ਹਰ ਇਕ ਕੰਮ ਵਿਚ ਮਨ ਆਈ ਕਰਨ ਦੀ ਖੁਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਏਹ ਖਿਯਾਲ ਸਰਾਸਰ ਬੇ ਬੁਨਯਾਦ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਆਜ਼ਾਦ ਮੁਲਕ ਵਿਚ ਹਰ ਇਕ ਆਦਮੀ ਹਰ ਕੰਮ ਵਿਚ ਮਨ ਆਈ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਕਰ ਹਰ ਇਕ ਆਦਮੀ ਹਰ ਇਕ ਕੰਮ ਵਿਚ ਮਨ ਆਈ ਕਰੇ ਤਦ ਕੋਈ ਵੀ ਜਥੇ ਬੰਦੀ ਕੈਮ ਨਹੀਂ ਰੋਹ ਸਕਦੀ। ਜਥੇ ਬੰਦੀ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੀ। ਤਾਕਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਆਜ਼ਾਦੀ ਨਾ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੈਮ ਰੱਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਜਿਸ ਮੁਲਕ ਦੇ ਆਦਮੀ ਕੱਲੇ ਕੱਲੇ ਮਨ ਆਈ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਾਰੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਗੁਲਾਮ ਰੈਂਹਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਮੁਲਕ ਦੇ ਲੋਕ ਆਪਣਾ ਜ਼ਾਤੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਾ ਕੁਝ ਹਿਸਾ ਛੱਡ ਕੇ ਜਥੇ ਬੰਦ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਉਹ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋ ਤੇ ਰੈਂਹ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਕੱਲਾ ਕੱਲਾ ਆਦਮੀ ਆਪਣੇ ਚਿਤ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਕੇਵਲ ਓਸੇ ਕੰਮ ਬਾਬਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕੰਮ ਦਾ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵਾਸਤਾ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਬੋਹਤ ਥੋੜੇ ਐਸੇ ਕੰਮ ਰੈਂਹ ਗਏ ਹਨ ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਇਨਸਾਨ ਕੱਲਾ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਬੋਹਤ ਕੰਮ ਅੱਜ ਕਲ ਐਸੇ ਹਨ ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕੱਲਾ ਆਦਮੀ ਕਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਮਿਲ ਕੇ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੰਮ ਕਈ ਐਸੇ ਹਨ ਜੋਹੜੇ ਜਥੇ ਬੰਦੀ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਹਰ ਇਕ ਆਦਮੀ ਦੇ ਮਨ ਆਈ ਕਰਨ ਨਾਲ ਜਥੇਬੰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ।

ਥੋੜੀ ਬੋਹਤ ਸ਼ਖਸੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰਕੇ ਮੁਲਕੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜੋਹੜੇ ਆਦਮੀ ਸ਼ਖਸੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਖਾਤਰ ਕੌਮੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਨੂੰ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸ਼ਖਸੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੈਮ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਥੋੜੀ ਬੋਹਤ ਸ਼ਖਸੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਕੌਮੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਰੈਂਹ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਗੁਲਾਮਾਂ ਪਾਸ ਕੁਛ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਿਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਕੱਲਾ ੨ ਆਦਮੀ ਦੂਰ ਦੂਰ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿਚ ਰੈਂਹਦਾ ਸੀ ਉਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਹਰ ਇਕ ਆਦਮੀ ਜਾਏ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚ ਮਨ ਆਈ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕੇ ਓਦੋਂ ਇਕ ਆਦਮੀ ਦੇ ਕੰਮ ਦਾ ਦੂਜੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਕੰਮ ਉਤੇ ਕੋਈ ਬੜਾ

ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਅੱਜ ਕਲ ਰੇਲਾਂ, ਤਾਰਾਂ, ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਨੇ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਅੱਕੱਠਾ ਕਰਕੇ ਇਕ ਬੜੇ ਸੈਹਰ ਵਾਂਗ ਬਣਾ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਅੱਜ ਇਨਸਾਨ ਦਿਆਂ ਬੋਹਤਿਆਂ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਇਕ ਦੂਜੇ ਤੇ ਅਸਰ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਅੱਜ ਬੋਹਤਿਆਂ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚ ਮਨ ਆਈ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ।

ਅੱਜ ਆਜ਼ਾਦ ਦੇਸਾਂ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਓਨਾਂ ਚਿਰ ਹੀ ਸ਼ਖਸੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਹੈ ਜਿਨਾਂ ਚਿਰ ਓਸ ਦੀ ਏਹ ਆਜ਼ਾਦੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਐਸੀ ਹੀ ਸ਼ਖਸੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਵਿਚ ਕੋਈ ਅੜਿਕਾ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ।

ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਖਸੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਤੇ ਕੌਮੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਾ ਮਤਲਬ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਏਸ ਖਿਯਾਲ ਉਤੇ ਅਮਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਆਰਥਕ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਾ ਮਤਲਬ

ਆਰਥਕ ਆਜ਼ਾਦੀ ਕਿਸੇ ਮੁਲਕ ਵਿਚ ਕੇਵਲ ਓਸ ਵੇਲੇ ਕਹੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦ ਕਿ ਓਸ ਮੁਲਕ ਦੇ ਕਿਸੇ ਪੁਰਸ਼ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਕਮੋਂਟ ਦੀ ਖਾਤਰ ਕਿਸੇ ਦੂਸਰੇ ਪੁਰਸ਼ ਦਾ ਅਧੀਨ ਨਾ ਹੋਣਾ ਪਵੇ।

ਏਸ ਵੇਲੇ ਦੁਨੀਆ ਅੰਦਰ ਬੋਹਤ ਬੋੜੇ ਲੋਕ ਹਨ ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਰੋਜ਼ੀ ਕਮੋਂਟ ਦੀ ਖਾਤਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਪੈਂਦਾ।

ਰੋਜ਼ੀ ਕਮੋਂਟ ਦਿਆਂ ਵਸੀਲਿਆਂ (ਕਾਰਖਾਨਿਆਂ, ਰੇਲਾਂ, ਤਾਰਾਂ ਆਦ) ਦੇ ਮਾਲਕ ਹੀ ਆਰਥਕ ਤੌਰ ਤੇ ਆਜ਼ਾਦ ਕਹਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਕੁਝ ਆਦਮੀ ਐਸੇ ਹਨ ਜਿਨਾਂ ਪਾਸ ਬੋੜਾ ਸਰਮਾਯਾ ਹੈ

ਜਿਨਾਂ ਚਿਰ ਏਹ ਸਰਮਾਯਾ ਇਨਾਂ ਦੇ ਪਾਸ ਹੈ ਏਹ ਆਰਥਕ ਤੌਰ ਤੇ ਆਜ਼ਾਦ ਹਨ, ਏਹ ਸਰਮਾਯਾ ਖਰਚ ਹੋ ਚੁਕਣ ਦੇ ਅਪ-ਰੰਤ ਇਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਪਾਸ ਪੰਜ ਸੌ ਡਾਲਰ ਹੈ ਓਹ ਓਨਾਂ ਚਿਰ ਆਜ਼ਾਦ ਹੈ ਜਿਨਾਂ ਚਿਰ ਓਸ ਦੇ ਪਾਸੋਂ ਓਹ ਪੰਜ ਸੌ ਡਾਲਰ ਖਰਚ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ।

ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਸਰਮਾਏ ਵਾਲੇ ਆਰਥਕ ਤੌਰ ਤੇ ਆਜ਼ਾਦ ਬੋਹਤ ਥੋੜੇ ਆਦਮੀ ਹਨ। ਜੇ ਆਰਥਕ ਤੌਰ ਤੇ ਆਜ਼ਾਦ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਹਨ ਤਾਂ ਆਰਥਕ ਗੁਲਾਮ ਕਰੋੜਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਹਨ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਕਿਰਤੀ, ਕਸਾਨ ਆਰ-ਥਕ ਗੁਲਾਮ ਮਿਥੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਜਾਣਕੀਰ ਦਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਫਰਾਂਸ ਦੀ ਬੋਹਤ ਸਾਰੀ ਦੌਲਤ ਦੇ ਤਕਰੀਬਨ ਦੋ ਸੌ ਘਰਾਣੇ ਹੀ ਮਾਲਕ ਹਨ। ਜਾਪਾਨ ਵਿਚ ਕੁਲ ਪੰਜ ਘਰਾਣੇ ਜਾਪਾਨ ਦੀ ਤਕਰੀਬਨ ਸਾਰੀ ਦੌਲਤ ਦੇ ਮਾਲਕ ਹਨ। ਆਮ ਜਾਪਾਨੀ ਜਨਤਾ ਦਾ ਨਾਲੇ ਤਾਂ ਏਹ ਖੂਨ ਨਚੋੜਦੇ ਹਨ, ਨਾਲੇ ਫੌਜ ਵਿਚ ਭਰਤੀ ਕਰਕੇ ਲੜਾਈ ਅੰਦਰ ਮਰਵਾਂਦੇ ਹਨ। ਏਹ ਹਾਲ ਹੋਰਨਾਂ ਦੇਸਾਂ ਵਿਚ ਹੈ। ਜੇ ਕਿਸੇ ਮੁਲਕ ਦੀ ਸੌ ਡਾਲਰ ਦੌਲਤ ਹੈ ਅਤੇ ਸੌ ਹੀ ਓਸ ਮੁਲਕ ਵਿਚ ਆਦਮੀ ਬਸਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਓਸ ਮੁਲਕ ਵਿਚ ਦੌਲਤ ਦੀ ਬੰਡ ਤਕਰੀਬਨ ਏਸ ਪਰਕਾਰ ਹੈ—ਅੱਸੀ ਡਾਲਰ ਬੀਹਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਵਿਚ ਬੰਡੇ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਦੇ ਬੀਸ ਡਾਲਰ ਅੱਸੀਆਂ ਆਦਮੀਆਂ ਵਿਚ ਬੰਡੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਦਿਨੋਂ ਦਿਨ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਦੌਲਤ ਥੋੜਿਆਂ ਤੋਂ ਥੋੜਿਆਂ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥ ਵਨੀਂ ਤੁਰੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ।

ਅੱਜ ਕਲ ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਕਾਫੀ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਮਦਦ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆ ਦਿਆਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਰਤੋਂ ਜੋਗਾ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦਾ ਸਾਮਾਨ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਐਪਰ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਦੇ ਮਾਲਕ ਐਸਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦਿੰਦੇ। ਕਿਓਂ ?

ਦੇਰ ਤੋਂ ਆਪੋ ਧਾਪੀ ਦੇ ਰਵਾਜ ਅੰਦਰ ਰੈਹਣ ਕਰਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਖਾਸ ਆਦਤਾਂ ਪੈ ਚੁਕੀਆਂ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਦਤਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਆਦਤ ਖੁਦ ਗਰਜ਼ੀ ਦੀ ਹੈ। ਏਸ ਆਦਤ ਦੇ ਅਸਰ ਅੰਦਰ ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਉੱਚ ਨੀਚ, ਬੜੇ ਛੋਟੇ, ਧਨੀ ਗਰੀਬ, ਆਜ਼ਾਦ ਗੁਲਾਮ, ਦੁਖੀ ਸੁਖੀ ਦਰਜੇ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਹਨ। ਏਸ ਹੀ ਆਦਤ ਅਨੁਸਾਰ ਰੋਜ਼ੀ ਕਮੋਣ ਵਾਲੇ ਵਸੀਲਿਆਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆ ਦਿਆਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਕੋ ਜੇਹਾ ਤੇ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਨਹੀਂ ਦੇਖਣਾ ਚੋਂਹਦੇ। ਫਾਲਤੂ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਫੂਕ ਤਾਂ ਭਾਮੇਂ ਦੇਣਗੇ ਐਪਰ ਲੋੜ ਮੰਦਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੇ। ਏਸ ਤਰਾਂ ਥੋੜੇ ਜੇਹੇ ਲੋਕ ਕਰੋੜਾਂ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਆਰਥਕ ਤੌਰ ਤੇ ਗੁਲਾਮ ਰੱਖ ਰਹੇ ਹਨ।

ਰਾਜਸੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇਸਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਬੋਹ ਗਿਣਤੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਆਰਥਕ ਤੌਰ ਤੇ ਗੁਲਾਮ ਹੈ।

ਆਰਥਕ ਆਜ਼ਾਦੀ ਹੋਰ ਸਭ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਆਜ਼ਾਦੀਆਂ ਤੋਂ ਜਾਦੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਸੱਚ ਪੁਛੋ ਤਾਂ ਪੱਕੀ ਤਰਾਂ ਆਰਥਕ ਗੁਲਾਮ ਰੱਖਣ ਲਈ ਹੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਰਾਜਸੀ ਗੁਲਾਮ ਬਣਾਯਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਰਥਕ ਗੁਲਾਮੀ ਪੱਕੀ ਕਰਨ ਲਈ ਹੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਲੁਟੇਰਿਆਂ ਨੇ ਹਿੰਦੀਆਂ ਨੂੰ ਰਾਜਸੀ ਗੁਲਾਮ ਬਣਾਯਾ ਹੋਯਾ ਹੈ।

ਆਰਥਕ ਆਜ਼ਾਦੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਆਮ ਜਨਤਾ ਸੁਖੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਆਰਥਕ ਗੁਲਾਮ ਆਜ਼ਾਦੀ ਲਈ ਜੰਗ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀਆਂ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਜੰਗ

ਖੁਦ ਮੁਖਤਯਾਰ ਰਾਜੇ ਦੇ ਰਾਜ ਅੰਦਰ ਵਸਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਓਤਨੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਿਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਤਨੀ ਰਾਜਾ ਦੇਣੀ ਚੌਂਹਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਦੇਸ ਵਿਚ ਰਾਜਾ ਚੰਗਾ ਹੈ ਓਥੇ ਦੇ ਲੋਕ ਜਾਏ ਆਜ਼ਾਦ ਹਨ। ਜਿਥੇ ਰਾਜਾ ਗੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਓਥੇ ਦੇ ਲੋਕ ਘਟ ਆਜ਼ਾਦ ਹਨ।

ਫੈਸਿਜ਼ਮ !

ਜਿਸ ਦੇਸ ਵਿਚ ਫੈਸਿਜ਼ਮ ਰਾਜ ਕਰਦੀ ਹੈ ਓਥੇ ਦੇ ਵਸਨੀਕ ਬੇ ਲਗਾਮ ਰਾਜੇ ਦੇ ਰਾਜ ਅੰਦਰ ਰੈਹਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਘਟ ਆਜ਼ਾਦ ਹਨ।

ਫੈਸਿਜ਼ਮ ਅੰਦਰ ਕਿਰਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜਥੇ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦਿਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਚੰਗੇ, ਨਸਲ, ਪਰਦੇਸੀਆਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਨਫਰਤ ਸਖਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਚੰਗੇਦਾਰ ਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕੌਮਾਂ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮੀ ਕਰਨ ਖਾਤਰ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਮਝਿਯਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਤੋਂ ਪੈਹਲਾਂ ਤਕਰੀਬਨ ਸਾਰਿਆਂ ਹੀ ਦੇਸਾਂ ਵਿਚ ਬੇ ਲਗਾਮ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਅਨੇਕਾਂ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਦੇ ਕੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਜ਼ੁਲਮ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਹਾਸਲ ਕੀਤਾ ਸੀ ਤੇ ਡੈਮੋਕਰੈਟਿਕ ਰਾਜ ਪਰਬੰਧ ਕੈਮ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਫੈਸਿਜ਼ਮ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਪਾਸੋਂ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਦੇ ਕੇ ਜਿਤੀ ਹੋਈ ਆਜ਼ਾਦੀ ਫੇਰ ਖੋਹ ਲਈ ਹੈ।

ਮਜ਼ਹਬੀ ਆਜ਼ਾਦੀ !

ਮਜ਼ਹਬੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਇਕ ਖਾਸ ਕਿਸਮ ਦਿਆਂ ਖਿਯਾਲਾਂ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਹੈ। ਏਸ ਆਜ਼ਾਦੀ ਖਾਤਰ ਸਿਯਾਣੀਆਂ ਕੌਮਾਂ ਕੋਈ ਜਾਏ ਝਗੜਾ ਅੱਜ ਕਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ। ਮਜ਼ਹਬੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਤਾਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਨੇ ਹਿੰਦੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦਿਤੀ ਹੋਈ ਹੈ !

INDIA IS AMERICA'S BUSINESS

A Lecture by LOUIS FISCHER
Town Hall, Curran Theatre, San Francisco, Tuesday, Feb. 23th—11:00 A. M.

Mr. Chairman, Ladies and Gentlemen:

This summer I flew 14,000 miles to India. I flew back that same distance in seven days. I left India one morning and had lunch the next day by the Dead Sea in Palestine. I left Africa on a Monday evening. On Wednesday evening I was in New York. Along that entire itinerary—from Miami down to Brazil, from Western Africa through Nigeria into the Sudan, Egypt, Palestine, Iraq, India and China, there are American camps, American airfields, and American boys out of all the States of the Union, fighting this war against the Fascist Axis. This is a World War as the First World War was not, and strange places like Liberia and Nigeria Iraq and India have become America's business. As the months of war go by, America's participation in the fighting will become increasingly intense; for although our Allies will continue fighting by our side, we will have to step in more and more to relieve those who are tired because they have been fighting so long.

* * *

This summer in India I saw a good deal of General Sir Archibald Wavell, the British Commander in Chief, and he said to me: "If, after Pearl Harbor, we had been capable of divesting ourselves of our psychological prejudices and political traditions, we would have forthwith abandoned the Philippines without fighting; abandoned the Dutch Indies and Malay without fighting and concentrated all our men and equipment in Burma; because if we had held Burma we could have moved from India, through Burma, into China for the triumphant assault upon Japan. It was with a vague, general understanding of the importance of India in our strategy of victory against Japan, as well as the importance of India in the whole morality of this war and in the formulation of peace, that I went to

India this summer.

The key problem in India is rarely mentioned because its solution cannot even be undertaken until India is free. The key problem in India is economic. The population of India is increasing five million each year. According to the official British census, the population of India in 1931 was three hundred and thirty-eight million. In 1941 it had risen to three hundred and eighty-eight million, an increase of fifty million in ten years. Now I lived in Russia throughout that buoyant period of economic expansion when tremendous cities and vast industrial enterprises were springing up all over the face of that country during successive five-year plans. But despite that rapid economic growth, only one million persons were being absorbed into gainful employment each year; whereas, India with five million additional persons each year to take care of, is economically stagnant. Here a factory may go up, there a few houses, but by and large there is little economic progress in India. So that it is literally a fact that the food which, ten years ago, three hundred and thirty-eight million people ate, must now suffice for three hundred and eighty-eight million people; that the clothing which ten years ago three hundred and thirty-eight million people wore must now be stretched for three hundred and eighty-eight million people; and the shelter, etc. India is a perpetually unhappy, undernourished country. When I came back from India I spoke to Pearl Buck who was, as you know, a missionary and a missionary's daughter in China and also knows India well. She said to me, in words which she subsequently used in a New York Times magazine article, "The Chinese peasant lives infinitely better than the Indian peasant." You can imagine how poorly the Indian peasant lives. I went into Indian villages; I asked them about their atti

ان کردیاں فوں ایہ کچھ نہ دو ال ہے۔ کر کر متاں اگے لکھاں ہی ہارے۔
 یاں ملی ازادی کے نہ قوموں۔ پھر انگریزاں کو لوں اچھرا پکارے
 کچھ پارو مرنا ضرور ہے۔ کابیدی خاطر ماڑی زندگی گزارے

خاطر جہڑے مندے قربان ہیں۔ ملک جاندا پارو آئیاں بہارے
 دنیاں فوں سچل تاں کر لو۔ جان دیو جہڑے پھلے گزارے
 لی جائے لوکاں چوچے پا دیو۔ سو کا دیو لوو جہڑے چوہارے
 اینیاں داسارا ہی کول دیو۔ مگر جہڑے ریہہ پاچی بھلدرے
 ساڈا تاں ہون نہ دندے ہیں۔ پھوکی جاندا ساڈوں اگنی شرارے
 ہ اندیادے کندے میں کردیں۔ فول دنیا تائیں کردے مکارے
 لوں لٹن دا ہر جہ ساڈوں مندے۔ ایسے پور نا میں خجرے تاں بہارے
 چاندے کو کر لو اتناق فوں۔ پیرا دیس جاندا بھنگ دے بھارے

ضروری اطلاع

یگانتر اشرم سان فرانسسکو میں اردو گورنمنٹی ہندی
 ی میں چھپی ہوئی بیت سی ایسی کتابیں موجود ہیں۔ جو ہندوستان
 واسطے نہایت ضروری ہیں۔ اسی لیے ان کا دافعہ ہندوستان میں انگریزوں کو بند کر دیا

مادر کتابوں کے ملنے کا پتہ۔ یگانتر اشرم سان فرانسسکو

P. O. BOX 895, Cal., U.S.A.

terness against the British military reverses in the Far East—Hong Kong, Malay, Singapore and Burma—British prestige in Asia dropped to zero. There was panic in India. The Indians were afraid that the British would run from India as they had so recently from Burma. There was no confidence among Indians in England's ability to defend India. The British Government in London realized that an emergency had arisen in India, but it was only after a very healthy prod from President Roosevelt that the British war Cabinet rushed one of its members, Sir Stafford Cripps, out to India to repair the damage. Now whatever the causes of Cripps' failure (and in the light of his subsequent dismissal from the War Cabinet—he was taken into the War Cabinet when the Churchill Cabinet shook as the result of the fall of Singapore and the escape of the "Scharnorst" and "Gneisenau", the two German pocket battleships, under the nose of the RAF and the British Navy through the English Channel, Churchill needed Cripps' popular support and took him into the Cabinet; and Cripps was dismissed from that Cabinet three days after Rommel's defeat in Egypt and after we landed in North Africa; in that perspective it becomes clear that Cripps' mission to India was only part of the destruction of Cripps. Hitler shoots his rivals and Churchill digests his. Cripps tried to succeed, but he failed because certain reactionary British imperialists did not want him to succeed—did not want him to become a greater figure in England than he was.) But whatever the causes of Cripps' failure, the fact is that he failed to repair the damage. The damage, therefore, grew worse. It was as an intuitive, spontaneous reaction to that deterioration of the Indian situation that Gandhi said, "I'm sick of this, the British must go." Then he thought, friends talked to him and said, "That was wrong. You have no right to say that." Gandhi is one of the few big men in the world who is big enough to admit his errors in public. And Gandhi said, "I cannot ask the British to quit India during the war. That would mean making a present of India to the Axis." And Gandhi has said from that day to this, "The British and Americans can stay in India. They can reinforce their armed forces in India. They can use India

as a base for military operations against the Axis." Neither Gandhi nor any other Indian leader is asking the British to get out of India during the war. Neither Gandhi nor any Indian leader expects complete independence during the war. All that Gandhi or the Indian leaders are asking for is an Indian national government, which Gandhi said to me in so many words, which were subsequently published, "An Indian national government which would not interfere with military operations, but which would immediately sign a treaty of alliance with the United Nations to help us win the war." The Indian leaders contend that it is only by giving India some such concession, some such installment during the war on complete independence after the war, it is only this way that you can arouse the Indian people to support the war for freedom. If we ask ourselves why the Russians and the Chinese have fought so stubbornly and well, whereas the Indians are completely apathetic to this war—the answer is that one fights the war, that you and I are fighting this war, because we have something to lose or because we expect to gain something. But the Indians have very little to lose and nobody has told them in ringing terms that they are likely to gain anything. On the contrary! I sat in the gallery of the House of Commons in September 1941 when Churchill, after having had a rendezvous with President Roosevelt in the Atlantic and drawn up the Atlantic Charter, came to the House of Commons. A member of Parliament arose and said, "Mr. Prime Minister, does Article III of the Atlantic Charter (which gives every country the right to choose its own form of Government), does the Atlantic Charter apply to India?" Churchill stood up and said "No sir", and sat down. Nothing which Smuts or Halifax or Herbert Morrison or Cripps or any other spokesman has said since that day at all mitigates or diminishes the validity of those two words, "No sir." Indeed, Churchill himself reinforced them on November 10th, speaking in London, he said, "England will hold her own. I have not become the King's First Minister in order to preside at the liquidation of the British Empire." And by calling the British Empire a British Commonwealth you don't change its spots. Canada, New Zealand, South

Africa and Australia are free dominions, but India is an oppressed and unhappy Colony and she, therefore, cannot participate in this war and if we are to use India as a base for the defeat of Japan we will have a sorry time if there is turmoil and bitterness and discontent among the hundreds of millions.

With Gandhi I preached broader participation in this war, and he said to me, "You want us Indians to fight for Democracy in Germany, Italy and Japan. How can we? We haven't got Democracy ourselves." He said, "Your President talks about the four Freedoms. Does that include the freedom to be free?" Answer that one. I said, "I hope", and Gandhi said, "I want to see a change from the heart of England and of America if I am to believe that you will build a better world after this war." By a strange turn of the wheel of history, this man Gandhi, who has no money, no property, no party in the western sense of the term, who is par excellence, a spiritual leader; has raised for all of us that fundamental question of what this war is for.

Several weeks ago I lectured at Battle Creek, Michigan. After I had talked for an hour and answered questions for twenty minutes (I knew the meeting would be over in three or four minutes) a question came up in writing which read, "Please tell us the causes of this war." And then a word came up out of the bottom of my mind and I said, "I'll answer that question in one word. The cause of this war was illiteracy, not the illiteracy of the poor farmer or the hillbilly, but the illiteracy of the statesmen of the world who could not read the handwriting on the wall." (Applause). In January, 1918, Woodrow Wilson outlined our war aims for us in the Fourteen Points. If you revert to them you will find they were chiefly political and geographical. We undertook to restore Alsace-Lorraine to France, to establish a free Poland, Czechoslovakia, etc. Those were things which we, as victors, undertook to do for others. What are our war aims in this war? The four freedoms—freedom of speech and expression, freedom of worship, freedom from want (that means prosperity and security), freedom from fear (that means peace). Those are the things that we want for ourselves. It is not a

war about a map. There may never be a Peace Conference after this war. Peace will not be established by lifting up one country and destroying another or by tearing a piece of territory away from one country and tacking it on to the other. This is not a war about a map; this is a war about ourselves; this is a social war; this is a war about the fundamentals of the life that we live.

Some people who think in two dimensions say, "Hitler and Mussolini and Franco and the Japanese militarists made this war." That is correct; but we made them. Hitler, maniac, mad-man though he be, is nevertheless the child of our civilization. He is a product of our society. We defeated the Kaiser, we got Hitler. We could defeat Hitler and get a worse Hitler, unless we destroy the soil and the seed in which Hitlerism grows. This, therefore, is not merely a war against foreign Fascism and foreign Hitlers. This is equally a war against the 50% Hitlers and the 10% Hitlers and the 2% Hitlers who live in the midst of the Democracies and who have helped to make this and other wars. (Applause). The Peace will depend on us, on what we think, on what we do during the war. After all, the peace will be no better than the men who make it. Governments create peace in their own image. Peace like charity begins at home, and only to the extent that we prepare for a peace will there be a peace. Some day, we may be grateful to Gandhi for having raised for all of us that fundamental question of whether we can purify ourselves during the war as to be capable of making a better world after the war.

On July 4th while I was in India the British Viceroy, Lord Lithgow, gave a party in his great marble palace in New Delhi to celebrate America's independence from the British Empire. (Laughter). At that party I heard all the arguments against India's independence from the British Empire. A British General who had been in Burma said to me, "But could a free India after the war defend itself?" I said to him, "Could England?" What country nowadays can defend itself single-handed? Not England, not France, not Italy, probably not the United States and Russia. If only those countries which can defend themselves are

publicly whittled down his demands. He was not asking for what the British could not give. There did not have to be a civil disobedience movement. There did not have to be all the killings (the accusation by the British leveled against Gandhi that he has provoked violence sounds fantastic in the mouth of a regime which is based on violence). The killings did not have to take place, nor did the fast have to take place. Gandhi begged twice this summer to see the Viceroy, but the British Viceroy admitted to me that the British Army in India is an Army of occupation. Suppose we were occupied by a foreign army and suppose we were not understand what he is doing. The it astounding that some Americans do Gandhi today is near death. I find upon me was overwhelming. I find million voices and the impact had the impression as I listened to his voice that I was listening to four hundred million voices and the impact wish of India to be free. As I sat with him on the ground in his little mud hut in the center of sizzling hot India I

tude toward the British. They never gave a direct answer. They said, "We're hungry." India's politics are made in the stomach. This is the report of every person who goes to India. The last statement I have seen along that line was made by Sonya Tomara, who is the Herald Tribune's experienced correspondent in India and she finished a recent article in that paper, saying; "The more one stays here (in India) the more one is oppressed by the surrounding air of discontent, misery and frustration." As we know from our own experiences, if something goes wrong we blame the Government, and in India, to an increasing extent, the Indian people blame British rule for their privation and their physical misery—so much so that the British Viceroy of India himself, Lord Lithingow said to me, "India was never as anti-British as it is today."

When I reached Bombay I was invited by the Indian Journalist Association to lecture to them. I said, "I never lecture, but I will sit down and answer questions." In response to one question I made a statement in favor of the war and sketched the kind of bleak prospect that would face the world if Fascism won. An Indian journalist arose and said to me, "For us Indians there is no difference between Japanese Fascism and British Fascism."

A second Indian journalist stood up and said, "The British don't bother shooting us, they kill us." I asked him what that meant. He said, (using a figure which I subsequently found in the British official census). "The average length of life in India is twenty-seven years." In England it's sixty, in this country it's sixty-three. Another Indian journalist stood up and said (again using a correct British figure) "45% of all children born in India die before the age of five." And another Indian journalist told me at that meeting (again using the official figure) that in 1921 seven percent of the Indian population were literate and ten years later that figure had gone up miraculously from 7% to 8%. That backwardness which, the Indians maintain, is the product of deliberate policy, that poverty, that physical suffering, is the background against which we must view Gandhi's fast and all current events in India.

There is a second central fact in the Indian situation. There comes a time

in the life of every nation—it came to us early in 1776—as there comes a time in the life of every young man and young woman, when the nation says, "We wish to walk alone. We wish to drop the hand that has been guiding us." India, irrespective of race, castes or religion; irrespective of whether the Indians collaborate with the British or not—and I heard this sentiment from some of the biggest Indian administrators in India—India universally wishes to be free. Wendell Willkie on his recent trip to the East made one great if simple discovery (many of the great things in life are simple). He discovered that there live on this planet two billion persons. When we have discussed world affairs in the past we talked in terms of the five hundred million white people who inhabit the western hemisphere and western and central Europe. But there are in India and China and in the small neighboring countries alone one billion persons—and they are insisting on a life of dignity, on a life of freedom. If we try to stop them, there will be an explosion the historic importance of which will dwarf even this great World War. The symbol of India's unanimous wish for freedom is Mahatma Gandhi. He does not represent all of India, but he does reflect the will of all of India for national liberation. A great man is like good sculpture, made of one piece. A great man lives a single tracked life. Lincoln was great, he lived for Union. Lenin was great, he lived in order to raise Russia out of the feudal mire. Churchill is great because all of his acts have been directed towards the preservation of England as a first-class power. And in the same way Gandhi is great because every single act that he performs is calculated to promote the one goal of his life—the liberation of India. He is not the man, he has no intention, and never had it, to rule India, of administering India. His function ends when he frees India. When Churchill speaks his eloquence is so compelling because he is merely saying brilliantly what every plain English citizen says to his wife or his neighbor every evening. A great man is you in a bigger and better edition. You applaud the speaker who echoes your view. Similarly Gandhi when he talks, when he acts, is without the authority of a vote or an organization, reflecting the unanimous

In this connection it is significant that Sir Stafford Cripps, by his own admission in the House of Commons, did not—while he was in India—discuss the Hindu-Muslim problem with Indian leaders. That seems strange, doesn't it? Here he was in India to settle the Indian problem. Here is practically the great obstacle to an Indian settlement—he the Hindu-Muslim problem—but he never discussed it with Indian leaders. Why? Because there is no practical solution of various par- tried to talk to me about the weather

is not, whether India is ripe for freedom; the question is whether we are ripe for Indian freedom. If there were a new England emerging out of this war, if there were a new England to supplant the old England of Chamberlain and Churchill, it would not wish to hold India. That is really the issue.

Last Memorial Day at Arlington Cemetery our Under-Secretary of State, Sumner Welles, said, "The era of imperialism is ended." Vice-President Wallace told an audience in New York on November 8th, "The new Democracy by definition abhors imperialism." And Wendell Willkie has talked in the same sense. Why? Because they and an increasing number of intelligent persons everywhere realize that in Colonies, in the rivalry of nations for Empire and for the wealth of Colonies lies the root of wars. So we have this situation. If there will be Empires there will be wars. In order to abolish Empires you have to have a new England. But there cannot be a new England if there is an old America. There cannot be a new England in an old world. The freedom of India depends on far-reaching changes throughout the Democratic world.

John Maynard Keynes, who is now a Lord, and one of the directors of the Bank of England, nevertheless a great economist, said recently in a speech: "After this war England must increase her exports fifty per cent over 1938. There are no ifs about this. Otherwise England is sunk." How can England give up her Empire, which must take her exports, if her life after this war will depend on an increase of exports even over 1938? I was in England a year and a half ago. I talked to a dear friend of mine, Storm Jameson, who is a gifted British novelist, and I urged her to come to America to lecture to American audiences, and she with that wonderful solidarity that the British have developed among themselves under the blitz—said, "I would never leave England during the war, but I don't want to live in England after the war." The British are worried about unemployment, about exhaustion, about weakness, as a result of the war, and the Beveridge plan, welcome though it is in all its aspects, is a reflection of that pessimism. The British are wondering whether we in our expanded strength offer this war, con-

5. 13. 4

5. 13. 4

tagonism. The communities have lived in India harmoniously and will again, once political differences are settled.

Some of you may know that in recent years I have been rather vehement in my denunciation of many phases of Soviet policies, but if there is one problem which the Bolsheviks have solved it is the problem of national minorities. There were, and are, in Russia more national minorities and more religions than in India. Under the Czarist regime they were constantly at one another's throats. When the Bolsheviks came into office they opened the Czar's archives and they found, for instance, that in the Caucasus the Czarist authorities one year armed the Tartars so that they could slaughter the Armenians and the next year armed the Armenians so that they could slaughter the Tartars on the old principle of 'divide and rule'. If the Armenians and Tartars were at one another's throats they would forget the Czar, who was the oppressor of both. And the British—there is proof in documents—have adopted similar measures in India. **An imperialist government has it within its powers to divide any country it rules endlessly by giving favors, by giving titles, by financing magazines and newspapers, by giving jobs, by encouraging somebody to be ambitious. There are all kinds of devious, honest and dishonest, measures that can be adopted.**

I came away from India with the profound conviction that if there were the will, India could be united politically overnight and that of course would be only the first step towards ultimate social and economic union. I came away from India with the conviction that the obstacle to Indian independence does not lie in India. It lies in England. India is a very good thing. Many interests and companies and families in England have grown rich on India. But the problem is bigger than that. Neville Chamberlain was an appeaser, because he was afraid that if England became involved in a war his England (the England of caste and privilege and money and aristocracy) would die. But Churchill says, "No. England can fight this war and win it and remain the old England." And Churchill's England included India and includes the emasculation of the Beveridge report and includes all kinds of reactionary measures. The question, therefore

to be independent after this war then there will be very few independent states, and the General's question only means that after this war there will have to be an international organization which will defend all countries against all aggressors. At the same party I was asked to sit down next to Lady Lithingow, a handsome, regal lady, the wife of the Viceroy. She tried to talk to me about the weather which is an ubiquitous subject of conversation in India, it being 110° usually from morning until late in the afternoon, but I soon got her off onto the subject of politics and India's independence, and she said, "But are these people capable of ruling themselves?" Sometimes I'm blunt in conversation. I said, "Lady Lithingow, you know that's a very queer question to ask on a night like this. That's exactly what the British Tories said about the thirteen colonies in 1776." And as the President pointed out in his speech, which is printed in today's paper, "There were plenty of Americans, the skeptics, the cynics of Washington's day who did not believe that ordinary men and women have the capacity for freedom and self-government." We are very wonderful at making perfect frigidaires and automobiles and bombs, but we have run ourselves into two world wars in one generation—and that is no proof of our capacity to manage world affairs. At any rate, just as the majority of Americans in Washington's day felt that they were entitled to freedom and independence, so the Indians, so the Asiatics feel that they want freedom and there will be trouble if we try to obstruct them. The capacity to use freedom is learned; you're not born with it. It's learned in the exercise of freedom and independence.

At the same party and elsewhere I heard the final ultimate obstacle, objection to an Indian independence. Namely, the Hindu-Moslem question. Here it is important to remember this central fact. One is always told of fights about cows and music, etc. But all British officials, all Moslem leaders, all Hindu leaders, all unanimously said to me, "There is no friction between Hindus and Moslems in the villages of India. But the village of India is 90% of India. In other words, the conflict between Hindus and Moslems is a man-made, city, political affair.

In this connection it is significant that Sir Stafford Cripps, by his own admission in the House of Commons, did not—while he was in India—discuss the Hindu-Moslem problem with Indian leaders. That seems strange, doesn't it? Here he was in India to settle the Indian problem. Here is presumably the great obstacle to an Indian settlement—the Hindu-Moslem problem—but he never discussed it with Indian leaders. Why? Because when there is no practical solution of the Indian problem, the various parties hitch their demands to a star and make the most fantastic threats and demands and claims, as they are doing today, which have no relation to reality. They talk with as little responsibility as some political parties elsewhere and as some political leaders. But when Cripps arrived and for a moment offered the Indians a practical solution of the Indian problem, they got off their high horses, forgot their differences, and talked about the settlement and not about their conflicts. Gandhi has said repeatedly, you'll find it in print, that the Indian Congress Party, of which he is the leader and which consists chiefly of Hindus, but contains many Moslems, would enter an Indian National Government with the Moslems. Mr. Jinnah, the President of the Moslem League, said (and you will find his words in the August 17th issue of the New York Times) that he would form an Indian National Government with the Hindus. In other words, the Hindus will enter an Indian National Government with the Moslems. The Moslems will enter an Indian National Government with the Hindus. The only thing missing is the Indian National Government. And that the British have to give and that so far they have refused to give. It is the testimony of all persons who are not prejudiced that there could be a political unity in India over-night if the British wished it. Here is a late dispatch in the New York Times from its special correspondent in India, Herbert Matthews. He talks about an interview he had with one of the Great Hindu leaders in India, Mr. Rajagopalachari and he says, "Mr. Rajagopalachari insisted and the writer's own investigations (that was Mr. Matthews' own investigation) support his thesis that there is no fundamental Hindu-Moslem an-

wish of India to be free. As I sat with him on the ground in his little mud hut in the center of sizzling hot India I had the impression as I listened to his voice that I was listening to four hundred million voices and the impact upon me was overwhelming.

Gandhi today is near death. I find it astounding that some Americans do not understand what he is doing. **The British Viceroy admitted to me that the British Army in India is an Army of occupation.** Suppose we were occupied by a foreign army, suppose our political parties were suppressed, suppose all our political leaders were in jail and a foreign nation ruling us; wouldn't we seize upon any weapon to fight the foreign invader? Gandhi has no other weapon. In Gandhi's lowly hut there is one decoration. It is a simple print of Jesus Christ. He is not a Christian. He's a Hindu, but he believes in many of the principles of Christianity and the early Christians at least understood sacrifice and renunciation. Sacrifice and renunciation make a tremendous appeal to Indians, and the British controvert their own statements of Gandhi's waning influence by the tremendous energy and money they spend in trying to prove that Gandhi's influence is waning. His fast has shaken India. The Viceroy has a Cabinet, or executive council, which consists of fourteen members—ten of them Indians. Those are high placed Indians who are ready to collaborate with the British. In other words, independence doesn't come first with them. Three of those ten Indians have resigned on account of Gandhi's fast. I know one of them, Sir Homi Mody, knighted by the British—a millionaire—a Parsi, not of Gandhi's religion, a hardboiled business man. He has resigned because of Gandhi's fast. You can imagine if men like Mody who were ready to serve intimately with the Viceroy, ready to cooperate with the British; if they feel that because of Gandhi's fast they can no longer serve the British you can imagine how the millions feel, the hundreds of millions who have abhorred the British all the time and refuse to touch the British. The repercussions of Gandhi's fast, no matter how it ends, will shake Asia. It did not have to be. Gandhi, when I saw him in June and subsequently, was in a conciliatory mood. He had

publicly whittled down his demands. He was not asking for what the British could not give. There did not have to be a civil disobedience movement. There did not have to be all the killings (the accusation by the British leveled against Gandhi that he has provoked violence sounds fantastic in the mouth of a regime which is based on violence). The killings did not have to take place, nor did the fast have to take place. Gandhi begged twice this summer to see the Viceroy, but the Viceroy refused. Gandhi wanted a conciliatory agreement—the Viceroy wouldn't have it. The reason is simple! Winston Churchill said when he was fifty-five, and he hasn't changed since then. "The truth is that Gandhism and all it stands for will sooner or later have to be grappled with and finally crushed." And this is Churchill's first opportunity in high office to grapple with Gandhi. The British have definitely thrown a challenge to the Indian National Movement. The British have definitely decided to try to break Gandhi, to try to break the Indian movement for freedom. **Chiang Kai-shek has warned Winston Churchill and President Roosevelt that this attempt to suppress a great movement for freedom in the midst of a great war for freedom, may drive all of Asia into the arms of the Axis.**

People sometimes try to frighten me by saying, "You're being anti-British." Well, I'm not easily frightened. Moreover, this is not being anti-British. If you wish to look into my "Dawn of Victory" you will find that I am very pro-British. I love the British and I think that in many respects they are more civilized than we are. I only wish they would stay at home. I am not anti-British, I am anti-Tory. (Applause). I am not anti-British, I am anti-Imperialist. (Applause). The men who would not save the Spanish Republic; the men who killed Czechoslovakia; the men who went to Mussolini and to Hitler and found them wonderful are still in the British Cabinet, and I do not expect those reactionaries and Tories to give India freedom. It is horrible enough that the British are killing Gandhi; they should at least try not to kill the truth. (Applause).

Gandhi did the same thing in the current political crisis. Against the background of India's eternal misery and the mounting resentment and bit-

clude toward the British. They never gave a direct answer. They said, "We're hungry." India's politics are made in the stomach. This is the report of every person who goes to India. The last statement I have seen along that line was made by Sonya Tomara, who is the Herald Tribune's expert correspondent in India and she finished a recent article in that paper, King: "The more one stays here (in sentiment from some of the British or not—and I heard with

to be independent after this war then there will be very few independent states, and the General's question only means that after this war there will have to be an international organization which will defend all countries against all aggressors. At the same party I was asked to sit down next to Lady Lithingow, a handsome, regal lady, the wife of the Viceroy. She tried to talk to me about the weather which is an ubiquitous subject of conversation in India, it being 110° usually from morning until late in the afternoon, but I soon got her off onto the subject of politics and India's independence, and she said, "But are these people capable of ruling themselves?" Sometimes I'm blunt in conversation. I said, "Lady Lithingow, you know that's a very queer question to ask on a night like this. That's exactly what the British Tories said about the thirteen colonies in 1776." And as the President pointed out in his speech, which is printed in today's paper, "There were plenty of Americans, the skeptics, the cynics of Washington's day who did not believe that ordinary men and women have the capacity for freedom and self-government." We are very wonderful at making perfect frigidaires and automobiles and bombs, but we have run ourselves into two world wars in one generation—and that is no proof of our capacity to manage world affairs. At any rate, just as the majority of Americans in Washington's day felt that they were entitled to freedom and independence, so the Indians, so the Asiatics feel that they want freedom and there will be trouble if we try to obstruct them. The capacity to use freedom is learned; you're not born with it. It's learned in the exercise of freedom and independence.

At the same party and elsewhere I heard the final ultimate obstacle, objection to an Indian independence. Namely, the Hindu-Moslem question. Here it is important to remember this central fact. One is always told of fights about cows and music, etc. But all British officials, all Moslem leaders, all Hindu leaders, all unanimously said to me, "There is no friction between Hindus and Moslems in the villages of India. But the village of India is 90% of India. In other words, the conflict between Hindus and Moslems is a man-made, city, political affair.

In this connection it is significant that Sir Stafford Cripps, by his own admission in the House of Commons, did not—while he was in India—discuss the Hindu-Moslem problem with Indian leaders. That seems strange, doesn't it? Here he was in India to settle the Indian problem. Here is presumably the great obstacle to an Indian settlement—the Hindu-Moslem problem—but he never discussed it with Indian leaders. Why? Because when there is no practical solution of the Indian problem, the various parties hitch their demands to a star and make the most fantastic threats and demands and claims, as they are doing today, which have no relation to reality. They talk with as little responsibility as some political parties elsewhere and as some political leaders. But when Cripps arrived and for a moment offered the Indians a practical solution of the Indian problem, they got off their high horses, forgot their differences, and talked about the settlement and not about their conflicts. Gandhi has said repeatedly, you'll find it in print, that the Indian Congress Party, of which he is the leader and which consists chiefly of Hindus, but contains many Moslems, would enter an Indian National Government with the Moslems. Mr. Jinnah, the President of the Moslem League, said (and you will find his words in the August 17th issue of the New York Times) that he would form an Indian National Government with the Hindus. In other words, the Hindus will enter an Indian National Government with the Moslems. The Moslems will enter an Indian National Government with the Hindus. The only thing missing is the Indian National Government. And that the British have to give and that so far they have refused to give. It is the testimony of all persons who are not prejudiced that there could be a political unity in India over-night if the British wished it. Here is a late dispatch in the New York Times from its special correspondent in India, Herbert Matthews. He talks about an interview he had with one of the Great Hindu leaders in India, Mr. Rajagopalachari and he says, "Mr. Rajagopalachari insisted and the writer's own investigations (that was Mr. Matthews' own investigation) support his thesis that there is no fundamental Hindu-Moslem an-

wish of India to be free. As I sat with him on the ground in his little mud hut in the center of sizzling hot India I had the impression as I listened to his voice that I was listening to four hundred million voices and the impact upon me was overwhelming.

Gandhi today is near death. I find it astounding that some Americans do not understand what he is doing. **The British Viceroy admitted to me that the British Army in India is an Army of occupation.** Suppose we were occupied by a foreign army, suppose our political parties were suppressed, suppose all our political leaders were in jail and a foreign nation ruling us; wouldn't we seize upon any weapon to fight the foreign invader? Gandhi has no other weapon. In Gandhi's lowly hut there is one decoration. It is a simple print of Jesus Christ. He is not a Christian. He's a Hindu, but he believes in many of the principles of Christianity and the early Christians at least understood sacrifice and renunciation. Sacrifice and renunciation make a tremendous appeal to Indians, and the British controvert their own statements of Gandhi's waning influence by the tremendous energy and money they spend in trying to prove that Gandhi's influence is waning. His fast has shaken India. The Viceroy has a Cabinet, or executive council, which consists of fourteen members—ten of them Indians. Those are high placed Indians who are ready to collaborate with the British. In other words, independence doesn't come first with them. Three of those ten Indians have resigned on account of Gandhi's fast. I know one of them, Sir Homi Mody, knighted by the British—a millionaire—a Parsi, not of Gandhi's religion, a hardboiled business man. He has resigned because of Gandhi's fast. You can imagine if men like Mody who were ready to serve intimately with the Viceroy, ready to cooperate with the British; if they feel that because of Gandhi's fast they can no longer serve the British you can imagine how the millions feel, the hundreds of millions who have abhorred the British all the time and refuse to touch the British. The repercussions of Gandhi's fast, no matter how it ends, will shake Asia. It did not have to be. Gandhi, when I saw him in June and subsequently, was in a conciliatory mood. He had

publicly whittled down his demands. He was not asking for what the British could not give. There did not have to be a civil disobedience movement. There did not have to be all the killings (the accusation by the British leveled against Gandhi that he has provoked violence sounds fantastic in the mouth of a regime which is based on violence). The killings did not have to take place, nor did the fast have to take place. Gandhi begged twice this summer to see the Viceroy, but the Viceroy refused. Gandhi wanted a conciliatory agreement—the Viceroy wouldn't have it. The reason is simple! Winston Churchill said when he was fifty-five, and he hasn't changed since then. "The truth is that Gandhism and all it stands for will sooner or later have to be grappled with and finally crushed." And this is Churchill's first opportunity in high office to grapple with Gandhi. The British have definitely thrown a challenge to the Indian National Movement. The British have definitely decided to try to break Gandhi, to try to break the Indian movement for freedom. **Chiang Kai-shek has warned Winston Churchill and President Roosevelt that this attempt to suppress a great movement for freedom in the midst of a great war for freedom, may drive all of Asia into the arms of the Axis.**

People sometimes try to frighten me by saying, "You're being anti-British." Well, I'm not easily frightened. Moreover, this is not being anti-British. If you wish to look into my "Dawn of Victory" you will find that I am very pro-British. I love the British and I think that in many respects they are more civilized than we are. I only wish they would stay at home. I am not anti-British, I am anti-Tory. (Applause). I am not anti-British, I am anti-Imperialist. (Applause). The men who would not save the Spanish Republic; the men who killed Czechoslovakia; the men who went to Mussolini and to Hitler and found them wonderful are still in the British Cabinet, and I do not expect those reactionaries and Tories to give India freedom. It is horrible enough that the British are killing Gandhi; they should at least try not to kill the truth. (Applause).

Gandhi did the same thing in the current political crisis. Against the background of India's eternal misery and the mounting resentment and bit-